

OBSAH

Úvod	3
Múdrosť Božia k životu a spaseniu	3

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

V pukline skaly	4
Božie a ľudské svedectvo (<i>Ján Siracký</i>)	4
Prenesené hriechy (<i>Daniel Mojžiš</i>)	6
Boží súd (<i>M. Vyhnánek</i>)	7
Pekná túžba, zlá voľba (<i>Ján Šerfel</i>)	8
Eliáš Tišbänský (<i>J. Kurz</i>)	10
Postoj k Biblii (<i>D. M. Lloyd-Jones</i>)	13
Tajomstvo skryté v Bohu (<i>J. F. Křesina</i>)	16
Sám	18
Súčasná kresťanská hudba ako satanov nástroj proti kresťanskej službe (<i>W. E. McCauley</i>)	19
Pánov príchod (<i>upravené</i>)	23

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Pšeničné zrno (<i>A.v.d.K.</i>)	24
Zlútovanie Pána Ježiša (<i>A. Saphir</i>)	26

Zotrúvali na modlitbách

Sedem významných prosieb (<i>Dr. F. Kiss</i>)	27
Modlitba je práca, moc a vôňa	28
Tým, ktorí milujú Boha (<i>E. Modersohn</i>)	28
Správy a svedectvá (<i>R. Stráňava</i>)	30

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava
Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský
Kontakt: e – mail; m.vyhnanek@zoznam.sk tel.02/62314916
 daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre Českú republiku: Vladimír Komárek

Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

Múdrosť Božia k životu a spaseniu

Milí čitatelia, Božie slovo zadeľuje ľudí podľa postoja k Pánovi Ježišovi do dvoch skupín. Do skupiny hynúci patria všetci, ktorých rozumu sa prieči cesta spasenia prostredníctvom Pána Ježiša Krista a kategória spasení zahŕňa všetkých, ktorí uverili Bohu a prijali Pána Ježiša za svojho Spasiteľa. Otázka plynúca z tohto delenia je: kam patríš? A nevšímať si, čo hovorí Boh o zmysle bytia a večnosti, nie je múdry postoj.

Božia múdrosť k životu

Do procesu vzdelávania, pomocou ktorého sa rozvíja náš rozum, sa zapájame všetci od prvej triedy základnej školy. A keď dospejeme, s vďakou spomíname na trpezlivosť svojich učiteľov a námahu, ktorú vynakladali nato, aby nám odovzdali svoje vedomosti. Zvlášť, keď myslíme na to ako sme im pritom viac prekážali, ako boli chtví učiť sa. Bohu vďaka za všetkých i za múdrosť z každej oblasti vedy, do ktorej nás uvádzali. Vďaka za všetkých, ktorí svojou múdrosťou presahujú priemernosť, a ktorých intelekt slúži k skvalitneniu života. A v sumáre, Bohu vďaka za všetky profesie, duševné a manuálne, bez členenia podľa dôležitosti, pretože každá osobitne je v ľudskej spoločnosti nezastupiteľná. Vďaka Bohu za múdrosť potrebnú k životu.

Božia múdrosť ku spásu

Tak ako dal Boh ľuďstvu múdrosť potrebnú k životu, dal mu i múdrosť potrebnú ku spásu duší. Je ňou Pán Ježiš, Boží Syn. Je určená pre všetkých, bez rozdielu vzdelania a zaradenia v ľudskej spoločnosti, pretože všetci zhrešili a bez Pána Ježiša zahynú. Boh odkryl múdrosť k spaseniu na ukrižovanom Pánovi. Jeho smrť za bezbožných a vzkriesenie je Bo-

žia odpoveď na potrebu hriešnika stať sa spravodlivým pred Bohom. Jeho krv je Boží prostriedok na očistenie od každého hriechu. Sumárne je táto múdrosť zhrnutá v slove kríža, v Božom evanjeliu v Biblii.

Problém pýchy a nevery

Pýcha je veľká prekážka k prijatiu Pána Ježiša. Pýcha na ľudskú múdrosť, bohatstvo a moc. „**Lebo slovo kríža, je tým, ktorí hynú, bláznovstvom...**“ (1. list Pavla Korint'anom, 1. kapitola, 18. verš) Podľa ľudskej múdrosti je smrť a vzkriesenie Pána Ježiša bláznovstvo. Pyšný človek nepotrebuje smrť a vzkriesenie Pána Ježiša. Nepotrebujem nikoho, to je postoj pýchy k odpusteniu hriechov a daru večného života v Pánovi Ježišovi. Preto aj je napísané, že Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.

Pokora a viera

Milí čitatelia, opustite pýchu a postavte sa v prostote detí voči pravde, že Kristus zomrel za vás, za bezbožných, za hriešnych. Dovoľte Bohu usvedčiť vás o hriechu a uviesť do pokory a viery v Pána Ježiša a budete spasení. Pán Ježiš je Božia Múdrosť určená veriacim k nadobudnutiu spasenia a večného života. Niet inej cesty do neba. Pán Ježiš a nie očísteľ, odpustenie hriechov a nie odčinenie a odtrpenie vlastných hriechov. To svedčí Boh v Biblii. „**Všetkým, ktorí Ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno.**“ (Evanjelium Jánovo 1. kapitola, 12. verš)

Záver

Do ktorej skupiny patíš, milý čitateľ, milá čitateľka? Medzi veriacich v Pána Ježiša alebo medzi neveriacich v Neho? Želám všetkým, ktorí čítajú tieto slová, aby ani jeden z vás nezostal bez Pána Ježiša ani teraz, ani vo večnosti.

Za redakciu Kresťan Miroslav Vyhnánek

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

časopis Kresťan, ročník II., október 1949, číslo 10

V PUKLINE SKALY

Na horskej ceste prekvapila mladú matku s jej malým dieťaťom snehová búrka. Keď už nevládala ísť ďalej, uložila dieťa do pukliny skaly a sama išla do dediny pre pomoc. Neodišla však ďaleko. Umorená zimou si sadla, zaspala a viac sa nezobudila. Na druhý deň ju susedia našli zaviatu snehom a v jej blízkosti jej malé plačúce dieťaťko. Našli ho dobre zabalené, netušiac čo sa stalo s jeho matkou. Vzali ho a starali sa oňho. Z dieťaťa vyrástol statný muž, ktorý odišiel za šťastím do ďalekej cudziny. Po mnohých rokoch sa vrátil ako vojnový invalid. Hneď po svojom návrate išiel do kostola, kde kázal staručký kazateľ. Svoje nebeské poslanstvo objasňoval príkladom o spomenutej matke, ktorá sa obetovala pre záchranu svojho syna.

O nejaký čas povolali kazateľa k zomierajúcemu invalidovi. Keď pristúpil k posteli, oslovil ho nemocný: „*Chcem vám povedať, že ja som ten zachránený syn, o ktorom ste kázal. Prosím vás, pochovajte ma vedľa mojej matky. Jej modlitby boli vypočuté. Našiel som spásu svojej duše v starobe. Ako dieťa som bol zachránený v pukline skaly. Ako starý hriešnik som našiel záchranu od večnej smrti v pukline Skaly vekov – v Kristových ranách.*“

Ján Siracký

časopis Kresťan, ročník II., júl 1949, číslo 7

BOŽIE A ĽUDSKÉ SVEDECTVO

V uvedených veršoch je reč o niekoľkých svedectvách. My tu chceme uvažovať iba o dvoch z nich, o Božom a ľudskom. V každodennom živote sme stále odkázaní na ľudské svedectvá. Nikto z nás si nemôže všetko osobne preskúmať a overiť, preto sa spoľahneme na svedectvo ľudí. Toto svedectvo o ľuďoch, veciach a udalostiach nie je vždy celkom spoľahlivé. Často zistíme, že je nepresné alebo úplne mylné. To sa dá odôvodniť tým, že človek je nedokonalý a k tomu aj hriešny tvor. Preto sa môže myliť alebo aj úmyselne klamať. Vzhľadom na tieto a aj iné okolnosti, ľudské svedectvá musíme prijímať s veľkou opatrnosťou.

Iné sú Božie svedectvá. Keďže Boh je dokonalá múdrosť a pravda, tak aj Jeho

svedectvá sú dokonale spoľahlivé. Boh nie je ako človek, aby sa dopustil chyby alebo klamu. Jeho oči sú ako plameň ohňa, pred ktorými sú všetky veci odkryté. On pozná dokonale i najskrytejšie veci. On hneď na počiatku pozná koniec vecí. To znamená, že Jeho svedectvá o každej veci sú absolútne spoľahlivé. „*Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že Boh je pravdivý.*“ (J 3,33) Na druhej strane ale „*Kto neverí Bohu, ten ho urobil luhárom, lebo neuveril svedectvu, ktoré vysvedčil Boh o svojom synovi.*“ (1J 5,10)

Všimnime si ďalej Božie svedectvo o ľuďoch. „*Niet spravodlivého ani jedného... niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného... Niet bázne Božej pred ich očami... Lebo nieto rozdielu, pretože všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.*“ (R 3,10-23) Alebo: „*Načo aj máte byť ešte bití, keď sa len vždy a vše viac odvraciate?! Celá hlava je nemocná a celé srdce neduživé. Od spodku nohy až po vrch hlavy nie je na ňom celé*

miesto zdravé; všetko je samá rana, modrina a hnisavá rana otvorená; rany neboli vytlačené ani obviazané, ani na úľavu obmäkčené olejom.“ (Iz 1,5-6) Také je Božie svedectvo o ľuďoch. Taký je ich duchovný a morálny stav pred Bohom. Takí sú podľa Jeho dokonalého zistenia a prehlásenia.

Podľa tohto Božieho svedectva sa človek márne ospravedľuje pred Bohom a ľuďmi. Nadarmo sa snaží zmeniť svoju povahu, polepšiť ju alebo sa očistiť od hriechov. O týchto snahách svedčí Boh: **„Či voľakedy zmení murín svoju kožu alebo pardus svoje škvrny? Vtedy aj vy budete môcť robiť dobré naučiac sa robiť zlé.“** (Jr 13,23) Alebo: **„Lebo keby si sa umyla hoci lúhom a keby si spotrebovala na seba mnoho mydla, jednako bude zrejماً tvoja nepravosť pred mojou tvárou, hovorí Pán Hospodin.“** (Jr 2,22) Boh teda svedčí, že človek nezmení svoju prirodzenosť, ani neodstráni svoje hriechy, ktorých sa dopustil. Človek nemôže zmeniť zlý strom na dobrý, ani zlé ovocie nezmení na dobré. O tieto veci usilujú ľudia už tisícročia ale sa im to doteraz nepodarilo, ani sa im to nemôže podať. Skúsenosti z takej dlhej doby dávajú za pravdu Božiemu svedectvu.

A teraz sa pozrime na Božie svedectvo, ktoré vysvedčil o svojom Synovi. **„Hľa, môj služobník, ktorého podopriem, môj vyvolený, v ktorom má záľubu moja duša! Dám svojho Ducha na neho. Vynášať bude národom súd. Nebude kričať ani nepovýši ani nedá počuť na ulici svojho hlasu.“** (Iz 42,1-4) Alebo: **„Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo, toho počúvajte.“** (Mt 17,5) A ešte: **„Ba aj sám Otec, ktorý ma poslal, vydal svedectvo o mne.“** (J 5,37) V Kristovom živote, diele a smrti našiel Boh dokonalé uspokojenie. Preto teraz **„Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho.“** (Sk 10,43) Kto prijme Božie svedectvo o Božom Synovi, má sve-

ductvo sám v sebe. Tým svedectvom je, že nám Boh dal večný život v dôsledku čoho sme sa stali Jeho deťmi. **„Sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími.“** (R 8,16)

Kto uveril Božiemu svedectvu o ľuďoch, ten zanechal všetky pokusy o zmenu svojho srdca alebo o očistenie svojho života. Vierou v Božie svedectvo poznal a vyznal, že sám sa nemôže ani zmeniť, ani stať spravodlivým. Na druhej strane, vierou v Božie svedectvo o Kristovi dosiahol večný život a ospravedlnenie z viery. Dosiahol vykúpenie a očistenie. Kristus sa mu stal múdrosťou, spravodlivosťou, posvätením a vykúpením. Slovom, stal sa novým stvorením v Kristovi. Preto má teraz úplne nové postavenie pred Bohom. O týchto slávnych, do večnosti zasahujúcich veciach, má svedectvo sám v sebe. Sú to pre neho Božské skutočnosti, ktoré prežil a dosiahol. Toto vnútorné svedectvo Ducha potrebuje pre svoje uistenie a pre víťazstvo nad satanovými útokmi. Bojme sa pochybovať o týchto svedectvách, lebo kto pochybuje, robí z Boha klamára.

Kto takto verí Bohu, má svedectvo sám v sebe a stáva sa Božím svedkom. Keď sa Pán Ježiš lúčil so svojimi učeníkmi, povedal im: **„Ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás a budete mi svedkami v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii až do poslednej končiny zeme.“** (Sk 1,8) V moci a múdrosti toho Ducha majú veriaci svedčiť o svojom Pánovi. Pán nechce mať formálnych kresťanov. Jeho učenci majú byť živí a nadšení svedkovia ako o tom čítame: **„Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme svojimi očami videli, na čo sme sa dívali a čoho sa naše ruky dotýkali, o slove života – a ten život sa zjavil, a videli sme a svedčíme a zvestujeme vám ten večný život, ktorý bol u Otca a zjavil sa nám.“** (1J 1,1-2) Takýchto svedkov potrebuje a hľadá Pán. Takých svedkov potrebuje naša doba. Takými svedkami môžeme a máme byť všetci.

Daniel Mojžiš

PRENESENÉ HRIECHY

Vtedy povedal Dávid Nátanovi: „Zhrešil som Hospodinovi.“ A Nátan riekol Dávidovi: „Aj Hospodin preniesol tvoj hriech, nezomrieš. Ale preto, že si dal tou vecou nepriateľom Hospodinovým príčinu, aby sa rúhali, preto i syn, ktorý sa ti narodil, istotne zomrie.“

(2. Sam. 12,13-14)

Žijeme v dobe, keď si mnoho ľudí myslí, že je možné prekryť hriechy dobrými skutkami. V dobe svojho dospievania som každý večer v bázni pred Božou tvárou hodnotil uplynulý deň. Mal som slovník, do ktorého som si zapisoval okrem iných údajov výsledné skóre tohto hodnotenia. Za každý dobrý skutok či úspešne vybojovaný zápas som si zaznamenal jeden plusový bod. Naopak, za každú neposlušnosť či prehratý zápas som si započítal mínusový bod. Konečné skóre bolo napríklad 15:4, podobne ako v športovom zápase. Veľké hodnotenie prišlo vtedy, keď bol zošit zapísaný – asi raz za pol roka. Vtedy som si spočítal všetky plusové body, vydellil ich súčtom mínusových bodov a výsledné skóre zapísal. Samozrejme, moja túžba bola, aby som bol stále lepší. Chcel som, aby potom, ako zapíšem ďalší slovník a budem hodnotiť ďalšiu etapu svojho života, hodnotenie vyznelo priaznivejšie. Bola to vonkajšia motivácia k tomu, ako viesť stále svätejší život. Viedlo ma to k vyhýbaniu sa tomu, čo sa volá hriech. Keď som ho však už spravil, potreboval som rýchlo nazbierať dosť dobrých skutkov, aby prekryli hriech a vylepšili „skóre“.

Táto metóda mala niečo do seba. Minimálne to, že som si každý deň uvedomoval prebiehajúci duchovný boj a bola mi pomocou pri premáhaní vlastnej lenivosti. Pravda je však taká, že ani tisíc dobrých skutkov neprekryje jeden hriech.

Božou odplatou za každý hriech je SMRŤ (R 6,23). Každý hriech musí byť potrestaný. Aj Dávidov hriech cudzoložstva. Napriek tomu, že Božie slovo menuje mnohonásobne viac dobrých skutkov, ktoré urobil predtým i potom. Nátan však povedal Dávidovi, že Hospodin preniesol jeho hriech na niekoho iného. Bol to Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, ktorý zbral na Golgote všetky hriechy na seba – hriechy minulosti i budúcnosti (R 3,25) a zniesol Božiu odplatu, zomrel za ne. Toto je jediný spôsob, ako sa vysporiadať so svojimi hriechmi aj v dnešnej dobe. Vyznať ich Bohu a uveriť, že Pán Ježiš zomrel aj za moje hriechy.

Ťažko by vodič zastavený za prekročenie rýchlosti vysvetlil policajtovi, že predtým ako ho zastavil, dodržiaval povolenú rýchlosť a aj ďalších sto kilometrov bude. Zbytočné sú mu dobré skutky, keď bol raz prichytený. Je vinný a musí zaplatiť pokutu. Možno s ním predsa dohodne a zaplatí menšiu pokutu. S Bohom sa ale vyjednávať nedá! Ako dobre, že Pán Boh pripravil záchranu, vyšiel s iniciatívou pomôcť človeku. Uveril si už tomu, že Pán Ježiš zomrel aj za tvoje hriechy?

Prežitie Božieho odpustenia vedie spontánne k bohabojnému životu, k odriekaniu sa zlého a k robeniu dobrého. Božie dieťa vie, že ak zhreší aj po odpustení, prijatí Bohom na milosť, vyliata krv Pána Ježiša je dokonalým prostriedkom na očistenie. Už viacej sa nesnaží prekryvať hriechy dobrými skutkami, ale ich vyznáva v pokání Bohu.

Božia milosť však nie je „lacná milosť.“ Neznamená, že Božie deti môžu kedykoľvek zhrešiť, hriech vyznať a potom opäť smelo hrešiť ďalej. Dávidova skúsenosť varuje pred týmto zneužívaním Božej milosti. Pán Boh mu síce odpustil hriech, ale jeho dôsledky musel Dávid niesť. Okrem iného mu zomrel syn, ktorý sa mu len nedávno narodil. Podobne Mojžiš pre jeden hriech nevošiel do zaslúbenej zeme.

Hoci prežil Božiu milosť a Pán Boh sa o ňom neraz pochvalne vyjadril, ani mnohé dobré skutky mu nepomohli a musel niesť ovocie svojho hriechu.

Ak sme už spoznali Božiu spasiteľnú milosť, budme Mu za ňu vďační a nechajme sa ňou vyučovať. Ak sa však stále spoliehame viac na svoje dobré skutky, ktorými sme sa doteraz snažili vyvážiť všetko zlé, Pán Boh aj dnes ponúka svoju milosť, záchranu v dokonanom diele Pána Ježiša. Čo nám bráni, aby sme ju prijali?

Miroslav Vyhnánek

BOŽÍ SÚD

„A vieme, že súd Boží je podľa pravdy na tých, ktorí robia také veci.“ (R 2,2)

Pán Ježiš okúsil smrť, aby posvätil ľud. My všetci sme od narodenia nečistí, znečistení tým, čo vychádza z nášho vnútra, ako je napísané: **„A vravel, že to, čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka. Lebo zvnútra, z ľudského srdca vychádzajú zlé myšlienky, cudzoložstvá, smilstvá, vraždy, krádeže, lakomstvá, nešľachetnosti, lesť, nestudatosť, zlé oko, rúhania, pýcha, bláznovstvo. Všetky tieto zlé vychádzajú zvnútra a poškvrňujú človeka.“ (Mk 7,20-23)** A keď sa stal Pán Ježiš hriechom, Boh uvalil na Neho nepravosť všetkých nás, aby naplnil právo zákona a odsúdil hriech v tele. Pretože Boží súd čaká na tých, ktorí robia také veci.

Aký je Boží súd, to sa učíme na smrti Pána Ježiša. Nikto z ľudí, okrem Neho, nepoznal, aký je Boh, keď súdi hriech. Boží muž Mojžiš, ktorý bol často v Božej prítomnosti, napísal: **„Ale kto zná silu tvojho hnevu a že aká je tvoja bázeň, taký ja aj tvoj búrlivý hnev?“ (Ž 90,11)** Jeho slabý obraz je oheň. A slabý obraz bezbožnosti – slama. O Bohu platí, že je **„...spaľujúci oheň!“ (Žd 12,29)** Tak, ako je slama potrava pre oheň a ako viac slamy rozpaľuje oheň, taký je svätý a sprava-

vodlivý Boh oproti bezbožnosti. **„Lebo hľa, prichádza deň, ktorý horí ako pec, v ktorom budú všetci spurní a všetci, ktorí páchajú bezbožnosť, slamou a spáli ich deň, ktorý príde, hovorí Hospodin Zástupcov, takže im neponechá ani koreň, ani haluz.“ (Mal 4,1)**

A Júda prorokoval: **„Hľa, prišiel Pán so svojimi svätými myriadami učiniť súd proti všetkým a náležite skárat všetkých ich bezbožníkov, pre všetky skutky ich bezbožnosti, ktorými páchali bezbožnosť, a pre všetky tvrdé reči spupné, ktoré hovorili proti nemu, hriešnici, bezbožní.“ (Júda 14-15)**

A Izaiáš prorokoval: **„Hľa, budú ako strnisko, ktoré spáli oheň! Nevytrhnú svoju dušu z moci plameňa.“ (Iz 47,14)**

A Pán Ježiš povedal: **„...lepšie ti je vojsť do kráľovstva Božieho jednookému, než aby si mal dve oči a bol hodený do ohnivého pekla, kde ich červ nezomiera a oheň nehasne.“ (Mk 9,47-48)**

A: **„Potom povie tým po ľavici: Idte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, pripraveného diablovej a jeho anjelim... A títo pôjdu do večného trápenia ale spravodliví do večného života.“ (Mt 25,41.46)** Aký je teda Boží hnev? **Neuhasiteľný**, keď sa stretne s bezbožnosťou. Pamätajme, že oproti bezbožnosti Boh nepreukazuje milosrdenstvo, ale hnev ako neuhasiteľný oheň.

Teraz sú nám zrozumiteľnejšie slová o Pánovi Ježišovi, ktoré popisujú Jeho dušu krátko predtým, než bol ukrižovaný: **„Teraz je moja duša rozrušená...“ (J 12,27)** **„Moja duša je smutná až na smrť...“ (Mt 26,38)** **„A keď to povedal Ježiš, zachvel sa v duchu a osvedčil a povedal: Ameň, ameň vám hovorím, že jeden z vás ma zradí.“ (J 13,21)** Bolo to krátko predtým, než sa mali naplniť proroctvá, že **„...Boh uvalí na Neho nepravosť všetkých nás“... a odsúdi hriech na Jeho tele, aby bol spálený v ohni Božieho hnevu a tak odstránený raz a navždy spred očí Svätého Boha.**

Preto je Pán Ježiš pripodobnený obetnému baránkovi: „**Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.**“ (J 1,29) Keď je napísané o Ňom, že vtedy, keď bol ukrižovaný „**bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia a zdrtený pre naše nepravosti...**“ (Iz 53,5), a keď vezmeme do úvahy, koľko ich bolo, môžeme tušiť, aký veľký oheň „**horel**“ na vrchu Golgota!

Milí čitatelia, aj všetky vaše hriechy Boh uvalil na Neho, všetky, ktorými je dnes znečistené Vaše svedomie, duša i telo. Toto je to evanjelium Božie, tá radostná správa všetkým hriešnikom, že On zomrel za naše hriechy! Za všetky a akékoľvek! Boh sa s nimi vysporiadal v súlade so svojim zákonom ohňom hnevu a tak ich odstránil. Toto je to slovo zmierenia, ktoré nám prikázal kázať, že Boh odstránil v smrti Pána Ježiša všetko, čím sme boli poškvrnení. Zlé myšlienky, smilstvo, cudzoložstvo, áno aj vraždy, krádeže, lakomstvá, i nešľachetnosti a zlo, rúhania aj pýchu a bláznovstvo. To všetko, čo vychádza zvnútra a poškvrňuje človeka, uvalil na Neho a spálil. Raz a navždy.

Aký je výsledok?

Boh je zmierený smrťou svojho Syna. Hriešnik, ktorí uverí a kajú sa, je očistený krvou Pána Ježiša a Pán Ježiš je oslávený ako dokonalý Spasiteľ hriešnikov, veriacich v Jeho meno.

Milí čitatelia, prosíme, zmierte sa s Bohom.

A čo ak niekto neuverí a prejde pomimo tejto veľkej možnosti očistenia? Čo sa stane s každým, kto pohrdne touto milosťou a pravdou a odíde do večnosti neočistený? Písmo hovorí jasne: „**...a svárliвым a tým, ktorí neposlúchajú pravdu, ale poslúchajú nepravosť bude prchivosť a hnev.**“ (R 2,8)

Ale Boh nechce, aby niekto zahynul.

Preto poslal svojho Syna, aby okúsil za každého smrť. Aj za Vás, milí čitatelia.

Ján Šerfel

PEKNÁ TÚŽBA, ZLÁ VOĽBA

„**A keď vychádzal na cestu, príbehol nejaký mladý človek, ktorý padol pred ním na kolená a pýtal sa ho: Dobrý učiteľu, čo mám urobiť, aby som dedične obdržal večný život?**“ (Mk 10,17)

- *U mládenca, ktorý takto oslovil Pána Ježiša, bola ušľachtilá túžba, ktorú v ňom zobudil Boh. Zatúžil po najvyššej hodnote, chcel mať večný život.*
- *Bol úctivý, pokľakol pred Pánom, ale bolo to len duševné vzplanutie, lebo o chvíľu dokázal vstať a bez slova odísť od Pána Ježiša.*
- *Pán Ježiš v ňom svojím slovom spôsobil vytriezvenie. Jeho slovo je spôsobilé posúdiť myšlienky srdca. Nejasné hľadanie a túžby sa ukážu. (Žd 4,12-13)*

„**Čo ma nazývaš dobrým? Nikto nie je dobrý, iba jeden, Boh.**“

Pán Ježiš nehovorí, že nie je dobrý. Veď je Boh. „**Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o koľko skôr dá Otec z neba Svätého Ducha tým, ktorí ho prosia.**“ (L 11,13) On sa tou otázkou oddeľuje ako Boh od nás hriešnych ľudí.

Bohatý mládenec nepoznal Pána Ježiša ako Božieho Syna rovného Bohu. Videl v Ňom len učiteľa. Preto bolo jeho oslovenie „**dobrý**“ nemiestne. Pán Ježiš mu to vyčíta. Tento mladý muž dáva najavo ešte jednu vec oslovením Pána Ježiša – považoval sám seba za dobrého, lebo si nebol vedomý žiadneho prestúpenia Božích prikázaní. (Mk 10,20) Pán Ježiš neprijíma tieto pocity a vpúšťa do jeho vnútra osteň pravdy a vyvádza ho z jeho pocitu: „**Nikto nie je dobrý, iba jeden, Boh.**“

Niekedy oslovujeme niekoho „**milým**“, „**drahým**“ a tieto slová nezodpovedajú tomu, čo si myslíme. Vo vnútri nám ten, koho

tak oslovujeme, nie je ani milý, ani drahý. Vtedy dávame do „*obehu falošné mince*“ – naše slová sa nekryjú s ich obsahom. Buďme vo svojom vyjadrovaní úprimní, pravdovravní v láske a potom budeme stáť na strane Toho, ktorý je Pravda.

Pán Ježiš sa pýta mládenca: „**A prikázania vieš...?**“ Mládenec odpovedá: „**Učiteľu, to všetko som zachoval od svojej mladosti.**“ Ale ani také trúfalé slová nestačili. Aká bola reakcia na radu Pána Ježiša? „**Jedno ti chýba. Id', predaj všetko, čo máš, a daj chudobným a budeš mať poklad v nebi, a vezmi kríž, pod', nasleduj ma!**“

Duša mladého muža sa zachvievala túžbou po nebeských veciach, po blaženosti nebeského života, ale súčasne bola priťahovaná k zemi (možno si to ani neuvedomoval) silnejšie ako k nebu.

Často sa nám stáva to isté. Neuvedomujeme si, čo všetko drieme v našom vnútri, aké túžby a protichodné prania... Ale svetlo, ktorým je Pán Ježiš, je priame a vniká do nášho vnútra. On je pravda. A tam, kde je zmes telesnosti a duchovnosti je boj, do ktorého Pán zasahuje svojím slovom ako dvojsečným mečom, ktorým rozdeľuje dušu od ducha. Čo zvíťazí? To, k čomu nakloníme vôľu a srdce.

V mládenčovi sa ozvali na slová Pána Ježiša vzdor a zármutok. Střpol, zhrozil sa nad tými neslýchanými podmienkami – všetko predať!!! A rozdať chudobným! Bol zasiahnutý v srdci na citlivom mieste. Božie slovo sa dotklo lásky k majetku, premeralo ju a našlo, že je väčšia ako láska k Bohu a blížnym. Pekná túžba stroskotala na zlej voľbe. Vo večnom živote podmienenom nasledovaním Pána Ježiša v chudobe a nesením kríža nenašla jeho duša záľubu rovnú alebo väčšiu ako záľubu a lásku k majetku. Vedel si predstaviť život bez Pána Ježiša ale nie bez majetku. Vstal a odišiel od Pána Ježiša zarmútený.

Dajme si pozor na zármutok sveta (2K 7,9-10) Lebo zármutok podľa Boha

pôsobí pokánie na spásu, ktorý nikdy neolútuje človek, ale zármutok sveta pôsobí smrť. Je zármutok podľa Boha a podľa sveta. Zármutok sveta nájdeme u ľudí milujúcich svet a rozkoše viac ako Boha. Podobne ako u bohatého mládenca. Takých zraňuje a uráža Božie slovo, vplyvom ktorého vychádza najavo ich hriech. Netrápia sa nad zlými skutkami, ale sú urazení, že ich česť ako slušných a dobrých ľudí bola dotknutá pravdou evanjelia, podľa ktorej sú hriešnikmi. Celkom iný je zármutok podľa Boha. Pôsobí pokánie, vyznávanie vín Bohu. Vtedy sa dosahuje zmena v rebríčku hodnôt. Veci sveta sú bezcenné a Pán Ježiš je predmet lásky celého srdca. Zaniká hlad po hriechu a rodí sa láska k Božiemu slovu. V takom zármutku človek odsudzuje seba a všetko, čo prekážalo spojeniu s Bohom. Vtedy si človek vierou prihlasťuje večný život, ktorý Boh daroval z milosti v obeti Pána Ježiša a všetko, čo Boh dal veriacemu spolu s Pánom Ježišom. Milovaní bratia a sestry, nech tento zármutok nie je cudzí ani nám, veriacim po obrátení, ale prirodzenou skúsenosťou viery po každom zlyhaní. Pán Ježiš nás miluje. Smutné by bolo, keby nás rmútili Jeho slová tak, ako bohatého mládenca. To by bol zármutok sveta. Spoznávajme, akým bohatstvom sa nám stal Pán Ježiš od Boha. Nikdy Ho nezamieňajme za to, čo ponúka satan a tento svet. Ved' spievame jedno krásne vyznanie lásky oproti Pánovi Ježišovi: „**Všetkého sa pre Ježiša, všetkého sa navždy vzdám...**“ Nech je to pravda o nás, umytých Jeho krvou.

Bohatý mládenec odišiel od Pána smutný, lebo jeho srdce bolo zrastené s majetkom. Aká škoda! Odišiel od večného života, ktorý pripravil Boh v Pánovi Ježišovi Kristovi tým, ktorí Ho milujú. Božie slovo nám hovorí: „**Čo oko nevidelo, ucho nepočulo a na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Boh pripravil tým, ktorí Ho milujú.**“ (1K 2,9)

**Či netúžiš vierou prijať
Pána Ježiša a večný život,
ktorý je v Ňom?**

Milí čitatelia, nedajte sa pomýliť a zvolte správne! Nech nie ste podobní bohatému mládencovi, ktorý mal síce peknú túžbu, ale urobil nesprávnu voľbu.

Josef Kurz

časopis *Ze slov pravdy a lásky*, ročník 23, január 1939, číslo 1-2

ELIÁŠ TIŠBÄNSKÝ

Achabova vláda

Hlavná a najdôležitejšia časť Eliášovho pôsobenia bola vykonaná za vlády kráľa Achaba (877-854). Bola to temná a neradosná doba. Achab, siedmy kráľ na izraelskom tróne, robil pred Hospodinovou tvárou „**horšie veci, od všetkých, ktorí boli pred ním**“ (1Kr 16,30). Jeho manželka je Jezábel, dcéra sidonského kráľa. Táto bezbožná žena má zlý vplyv na slabého Achaba. Na jej podnet sú Hospodinovi proroci prenasledovaní a zabíjaní; Hospodinove oltáre sú rozmetané a modlárstvo slávi víťazstvo a vzrastá.

Boli síce mnohí (asi 7000, z ktorých bol určite aj Obadiáš menovaný v 1.Kr 18,3), ktorí nenasledovali zlý kráľov príklad a neskláňali kolená pred modlou Bálom. Ale jedno im chýbalo. Nemali dosť smelosti, aby verejne vystúpili proti modloslužbe. Strach pred násilím im zatvoril ústa.

Eliášova osobnosť

A predsa sa našiel muž, ktorý mal smelosť verejne pokarhať kráľa. Bol to Eliáš. Jeho zjav zažiaril ako hviezda na tmavom pozadí tejto smutnej doby.

Eliáš je osobnosť jasne vykryštalizovaná. Je to pravý muž. Každé jednanie je „*áno a amen*“. Jeho slovo srší vnútornou silou presvedčenia a rozhodnosti, ktorá

nepozná odpor a prekážky. Každý čin vyvierá zo strhujúcej istoty a stálosti. Jeho poslušnosť je dôsledná a vyhranená až na ostrie meča. Jeho horlivosť za Hospodina horí tvrdým diamantovým leskom. Jeho ráznosť je neoblomná a útočná ako búrka, víchor a blesk. To je Eliáš, ako je opísaný najmä v 17. a 18. kapitole 1.Kráľovskej knihy.

Tajomstvo sily

V čom spočívalo tajomstvo sily tohto muža? Bol to jeho skrytý život s Bohom – život poslušnej závislosti na Bohu, život modlitebný. Tento vnútorný život s Bohom bol koreň a pevný základ jeho života pre Boha. Všetka sila, moc, všetok podmaňujúci vplyv jeho osobnosti, všetko, čo budí našu úctu, malo svoj pôvod tu.

Eliáš modlitebník

Eliáš bol modlitebník a znalec Písma. Keď videl modlárstvo svojho národa, pripomenul si slovo Božie z Mojžišových kníh: „**Vystríhajte sa, aby sa nedalo zviest' vaše srdce a odchýlili by ste sa odo mňa a slúžili by ste iným bohom a klaňali by ste sa im! Lebo by sa zapálil na vás hnev Hospodinov a zavrel by nebesia a nebolo by dažďa a zem by nevydala svojej úrody...**“ (5M 11,16-17) Na základe tejto zjavenej Božej vôle sa Eliáš teraz modlil, aby nepršalo. Modlil sa ako muž, poznajúci Božie cesty s Jeho ľudom. A tak bola jeho modlitba v súzvuku s Božími cestami, plánmi a myšlienkami. A nielen to! To by bolo málo. Eliáš sám bol v súlade s Božou vôľou a svätosťou. Poslúchal Boha s radosnou ochotou. Preto ho i Boh rád vypočul.

Poslušnosť

Zamyslime sa nad Eliášovou poslušnosťou. Keď Achabovi odkázal krátke posolstvo, že „**nebude po tieto roky rosy ani dažďa**“ (1Kr 18,1) prehovoril k nemu Boh: „**Odíd' odtiaľto a obráť sa**

na východ a skry sa pri potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu.“ (Kr 18,3) Eliáš odišiel a „**učinil podľa slova Hospodinovho.**“ (1Kr 18,5) Jeho poslušnosť nepoznala výhovorky, ospravedlňovanie ani námietky.

Opäť k nemu prehovoril Hospodin: „**Vstaň, idi do Sarepty, ktorá patrí Sidonu a budeš bývať tam. Hľa, prikázal som tam žene vdove, aby ťa zapatrovala potravou.**“ (1Kr 18,9) Zase vidíme, že poslúchol. Nech akokoľvek utrpelo týmto rozkazom jeho pohodlie, jeho mužný cit – byť živý od vdovy! – nech trpel snád i jeho národný cit – on, Žid, mal ísť k pohanke! – predsa poslúchol, vstal a išiel.

V dome vdovy býval viac ako dva roky. Po uplynutí tejto doby k nemu opäť prehovoril Boh: „**Idi, ukáž sa Achabovi a dám dážd' na zem.**“ (1Kr 18,1) Aj tento nový rozkaz, ktorý Eliáša vyvádza z tichého ústrania na verejnosť, pohotovo poslúchol. Eliáš mal veľmi činnú povahu. Takí ľudia sa neradi skrývajú v samote, lebo túžba po činoch ich pudí na verejnosť. No Eliáš sa neobjavil na verejnosti skôr, až keď ho poslal Boh, pretože aj jeho prirodzená túžba po činoch bola riadená poslušnosťou.

Požehnaná poslušnosť! Na jej cestách Eliáš objavil vzácne veci. Pri potoku Karit spoznal Božiu moc, ktorá je zvrchovaná vo voľbe a použití prostriedkov a nástrojov. V dome ženy vdovy sa naučil aká je Božia zachováajúca milosť a láska. Videl tam, že múka z galety sa neminula, ani nechýbalo oleja z nádoby. (1Kr 17,16) Naučil sa, že Božie pramene nevysychajú. V aplikácii sú múka a olej obrazy dvoch zdrojov Božej milosti, ktoré otvoril Boh svojej Cirkvi. Je to Kristus, chlieb z neba a Svätý Duch, duch moci, lásky a zdravého rozumu. Tieto dva zdroje sme poznali v „**dome ženy**“ – v cirkvi.

Eliášova poslušnosť bola dôsledná. Nepoznala pohodlnú zlatú strednú cestu. V tomto sa Eliáš líšil od väčšiny izrael-

ského národa. „**Dokedy budete krívať na obe strany? Ak je Hospodin Bohom, nasledujte ho a jestli je ním Bál, id'ite za ním!**“ (1Kr18,21) Tak hovoril s Izraelom na vrchu Karmel. A jeho slovo malo váhu: „**a ľud mu neodpovedal ani slovo**“. Poznali Eliáša a poznali seba. Poznali Eliášovu dôslednosť a svoju polovičatosť.

Dôslednosť a polovičatosť

V rozhodnej a dôslednej poslušnosti bola Eliášova sila. Dal Bohu celé srdce, venoval Mu všetok čas a sily ducha, duše a tela. Preto bol jeho život víťazný a slávny. Horí v duchovných farbách a jeho plamene sálajú do závrtných výšok večnosti. Život izraelského ľudu krivajúceho na obe strany je naproti tomu žalostne smutný. Je to malátne živorenie bez radosti, sily a svetla.

Eliášov útek

Keď čítame o Eliášovej sile, ráznosti a horlivosti, ktorú tak jasne a zreteľne preukázal na vrchu Karmel pred Achabom, pred 450 Bálovými prorokmi a pred celým zhromaždením izraelského ľudu, takmer nechceme uveriť, že tento muž krátko potom uteká kvôli hrozbe jednej jedinej ženy – aj keď mocnej kráľovnej. (1Kr 19,3)

Kde sa vzala taká bázeň pri takom statočnom mužovi? Prečo uteká pred ženou muž, ktorý sa nebál toľkých mužov a samotného kráľa verejne pokarhal? To je nevyspytateľné tajomstvo nášho života. „**Márnosť je každý človek, akokoľvek pevný.**“ I najmocnejší nástroj v ruke Božej môže niekedy zlyhať „**pre slabosť tela**“. Boh pozná túto slabosť svojich služobníkov, vie, že sme „**hlinené nádoby**“, „**prach a popol**“, „**para, ktorá sa nakrátko ukáže a potom zmizne**“ a „**bylina, ktorá zvädne v žiari slnka**“. Ale žiaľ, že my ľudia to často nevieme, preto nie sme ušetrení od zahanbujúcich skúseností.

Tých sa musel dožiť aj Peter, ktorý vo vedomí vlastnej sily a prevahy nad ostatnými, ktorú snáď i mal, Pánovi sľuboval, že Ho neopustí, ani keby tak urobili všetci ostatní. A niečo podobné sa stalo Eliášovi. Možno (ale nevieme to určite) sa v túto chvíľu zamestnával sebou, svojimi úspechmi na hore Karmel a možno sa i porovnával s otcami a vyšlo mu, že je lepší, že vyniká nad všetkými. A v tejto slabšej chvíli upadol. Uteká do samoty na púšť, zúfa si a pyšný hrad vysokej mienky sa mení na prach. Vidí, že je poddaný rovnakým biedam, ako jeho otcovia (Dávid a iní Boží muži), ktorí klesali a robili rôzne chyby. Preto sa modlí: „**Teraz dost', ó, Hospodine, vezmi moju dušu, lebo nie som lepší ako moji otcovia.**“ (1Kr 19,4) To je modlitba zúfalstva a bolestného sklamaní zo seba.

Božia napravujúca milosť

Na túto zúfalú modlitbu Boh odpovedá láskyplným sklonením. Jeho vyčerpaný, opustený a zúfalý služobník potrebuje predovšetkým pokrm a nápoj. Preto Boh posielal svojho anjela s posilou a občerstvením. Vtedy, keď myslí Eliáš na smrť, Boh sa stará o zachovanie jeho života. Aké rozdielne je Božie a ľudské zmýšľanie!

Prv než mohol Boh opäť použiť Eliáša vo svojom diele, bolo potrebné, aby Eliáš premýšľal o sebe v Božej prítomnosti. To sa stalo na vrchu Horeb. Tam bola Eliášovi zjavená Božia spravodlivosť (v. 15-17), tam poznáva Božiu zachovávajúcu milosť (v.18), tam prichádza do priameho kontaktu s Božou napravujúcou milosťou, ktorá mu vychádza v ústrety slovami: „**Čo tu robíš, Eliáš?**“ Na tejto hore nastúpil Eliáš opäť na cestu poslušnosti, ktorú opustil svojím unáhleným útekom pred Jezabel'. Opäť je to Božie slovo (v.15), ktoré ho vedie k novým úlohám.

Nové úlohy

A tak sa Eliáš vracia späť po ceste, po ktorej utekal a pokračuje vo svojej službe

ako prorok súdu. V *1.Knihe kráľov*, v 21. kapitole ho opäť vidíme stáť pred kráľom Achabom, ktorému ohlasuje súd nad jeho domom. V *2. Knihe kráľov*, 1. kapitole oznamuje kráľovi Achaziášovi smrť a prikazuje zostúpiť ohňu z neba na vojakov, ktorí ho prišli zajať. Boh Eliášovi nezveril úlohu proroka milosti, pretože ako sa ukázalo v prítomnosti Božej na vrchu Horeb, nemal v Božom jednaní s Izraelom dost' porozumenia pre Božiu milosť. O moc jasnejšie chápal, že Boh je svetlo, ako to, že Boh je láska. Víchor, zemetrasenie a spaľujúci oheň boli jeho povaha bližšie ako „**tichý hlas jemný**“ (1Kr 19,11-12) Bol jednostranný a nedokonalý ako každý ľudský nástroj. Boh poznal jeho povahu a preto mu zveril úlohy primerané jeho darom a poznaniu. Ku Eliášovej cti možno povedať, že nikde nevidíme, že by si privlastnil úlohu, ktorá mu nepatrila. Preto bola jeho služba mocná ako víchrica, búrka a blesk. Čo snáď stratila na vonkajšom rozsahu, to získala na skrytej vnútornej sile.

Úlohy, ktoré mu zveril Boh, konal celou dušou a zo všetkých síl až do chvíle, kedy ho Boh preniesol do neba. Konal nesebecky. Nie pri zisk slávy, cti a povesti, ani pre mrzký prospech, ale pre slávu Božieho mena. Preto sa pripája k tým, na ktorých sa naplnili slová, že svet ich „**nebol hodný**“ (Žd 11,38). Preto zostalo po jeho odchode jeho miesto prázdne a opustené, preto bol oplakávaný bratskou a milujúcou dušou (2Kr 2,12).

Tento veľký, víťazný život nám dáva tri hlavné poučenia:

1. *Boh rád počuje hlas toho, kto ho ctí a plní Jeho vôľu.*
2. *Na každého číhajú rôzne pokušenia a nebezpečenstvá a po veľkom víťazstve hrozí často zahanbujúci pád, zvlášť, keď sa preceňujeme.*
3. *Každý ľudský nástroj je nedokonalý. Preto je múdre a žiadúce, ozdobiť svoje srdce pokorou a držať sa v medziach svojich darov a poznania. Čo stratí naša služba na rozsahu, to získa na vnútornej sile.*

D. M. Lloyd – Jones

Úvod z publikácie *Kázeň na hore* (1959)

POSTOJ K BIBLIÍ

Pri skúmaní akéhokoľvek učenia je dobre postupovať od všeobecného ku konkrétnemu. Iba tak sa možno vyhnúť nebezpečeniu, že „pre stromy neuvidíme les“. V súvislosti s Kázňou na hore je toto pravidlo obzvlášť dôležité. Musíme si preto uvedomiť, že hneď na začiatku si treba položiť niektoré všeobecné otázky, týkajúce sa tejto známej kázne a jej miesta v živote, myslení a názoroch kresťanov.

Jedna z prvých otázok, ktoré treba zodpovedať, znie: Prečo by sme sa mali Kázňou na hore vôbec zaoberať? Prečo by som mal vašu pozornosť upútať na jej učenie? Hoci nemyslím, že by kazateľ musel nutne vysvetľovať procesy, prebiehajúce v jeho mysli a srdci, je zrejmé, že nikto by nemal kázať, ak necíti, že mu Boh zveril nejaké poslanstvo. Je povinnosťou každého, kto chce kázať a vykladať Písmo, aby čakal na Božie vedenie. Hlavným dôvodom, pre ktorý som sa o tomto predmete rozhodol kázať, bolo

vnútorné presvedčenie, vedomie nutnosti a vedenia Svätým Duchom. Podotýkam to úmyselne, lebo ak by som bol ponechaný na vlastnú voľbu, nebol by som si zvolil Kázeň na hore. Hlavnou pohnútkou k tomu – ako tomu vnútornému vedomiu nutnosti rozumiem – je súčasný život v Cirkvi a jej stav vo všeobecnosti.

POVRCHNOSŤ ŽIVOTA

Nazdávam sa, že nie je nespravodlivé povedať, že najvýraznejšou črtou života Cirkvi dnešnej doby je, žiaľ, jej povrchnosť. Môj úsudok sa nezakladá iba na súčasnom pohľade, ale ešte viac na pozorovaní vo svetle predošlých období histórie Cirkvi. Pre kresťana je veľmi užitočné čítať dejiny Cirkvi; o tom, ako Boží Duch v rôznych dobách mocne pôsobil. Myslím, že každý, kto posudzuje súčasný stav Cirkvi vo svetle tohto pozadia, dôjde k nezvratnému záveru, že jej najtypickejším rysom je – ako som už povedal – povrchnosť. Nemám na mysli iba život a činnosť Cirkvi v evanjelickom (reformačnom) zmysle. Pokiaľ ide o toto konkrétne hľadisko, myslím, že všetci budete so mnou zajedno, že povrchnosť je tu zjavne charakteristickým rysom. Ale ja nemyslím iba na moderné evanjelictvo v protiklade k veľkým snaženiam evanjelictva v Cirkvi zašlých čias – napríklad súčasné sklony ku krikľavej nápadnosti a používaniu prostriedkov, ktoré by do úžasu priviedli našich otcov, ale mám na mysli život v Cirkvi vo všeobecnosti, kde to platí rovnako, dokonca i v takých otázkach, ako je predstava o svätosti a celý prístup k učeniu o posvätení.

PRIČINA POVRCHNOSTI – POSTOJ K BIBLIÍ

Objaviť príčiny tohto javu je pre veľmi potrebné. Podľa môjho názoru, hlavná príčina spočíva v našom postoji k Biblii,

v tom, že nie sme schopní brať ju vážne, brať ju tak, ako je a dovoliť, aby hovorila k nám. K tomu sa – ako sa zdá – pridružuje aj naša trvalá náklonnosť prechádzať od jednej krajnosti do druhej. To hlavnejšie, ako sa nazdávam, je náš postoj k Pismu. Rozvediem to trocha podrobnejšie.

V živote kresťana má zvrchovanú dôležitosť spôsob, akým pristupuje k Biblii a ako ju číta. Biblia je našou učebnicou, jediným zdrojom, jedinou autoritou. V pravom zmysle slova o Bohu a o kresťanskom živote mimo Biblie nevieme nič. Môžeme síce odvodiť rôzne dedukcie z prírody (a snáď i z rôznych mystických skúseností), pomocou ktorých môžeme dospieť k viere vo zvrchovaného Stvoriteľa. Ale myslím, že väčšina kresťanov bude so mnou súhlasiť, a je to tradícia celej dlhej histórie Cirkvi, že nemáme autoritu okrem tejto Knihy. Nemôžeme sa spoliehať iba na subjektívne (osobné) skúsenosti, lebo sú zlé duchovia, tak ako i dobrí duchovia; sú tiež skúsenosti, čo majú povahu napodobeniny, falošného peniazu. Biblia je teda jedinou našou spoľahlivou autoritou.

IBA ČITAŤ NESTAČÍ

Preto je zrejme nesmierne dôležité, aby sme k tejto Knihe pristupovali správnym spôsobom. Musíme začať tým, že iba čítať Bibliu samo osebe nestačí. Možno čítať Bibliu mechanickým spôsobom, pri ktorom z čítania nie je žiaden úžitok. To je dôvod, prečo musíme byť veľmi opatrní pri akomkoľvek pravidle či pravidelnosti vo veci disciplíny nášho duchovného života. Je dobré čítať Bibliu denne, ale môže to byť naskrze bez úžitku, ak to robíme iba preto, aby sme mohli povedať, že denne čítame Bibliu. Som veľkým zástancom rozvrhov na čítanie Biblie, avšak musíme byť opatrní, aby sme sa pri používaní takýchto plánov neuspokojili iba tým, že sme si prečítali odsek, ktorý

bol práve na ten-ktorý deň určený, a odišli sme bez premýšľania. To môže byť celkom neužitočné. Náš postoj k Biblii je čosi nesmierne dôležité.

Aj Biblia sama nám hovorí to isté. Iste si spomínate na dobre známe slová Petrove o listoch apoštola Pavla. Hovorí, že sú v nich „*niektoré ťažko pochopiteľné veci, ktoré neučení a neupevnení prekrúcajú...na svoje vlastné zatratenie*“. Chcel tým povedať, že oni síce tieto listy čítajú, avšak ich prekrúcajú – na svoje zatratenie. Môže sa ti ľahko stať, že po prečítaní Pavlových listov nebudeš o nič múdrejší a to preto, lebo si si ich obsah prispôbil, tým si ho prekrútil, a to na svoje zatratenie. To je čosi, čo pri čítaní Biblie musíme mať neustále na pamäti. Môžem čítať Bibliu, prečítať ju celú, a predsa môžem dôjsť k záverom, ktoré sú chybné.

HĽADANIE VLASTNÝCH ZÁVEROV V PÍSME

Najrozšírenejšou príčinou tohto javu je bezpochyby naša tendencia pristupovať k Biblii s určitou teóriou a ňou potom kontrolovať všetko, čo čítame. Iste to dobre poznáte. V istom zmysle je pravdou, že na základe Biblie možno dokázať všetko. Tak vznikli bludné učenia. Heretici nikdy neboli nečestní ľudia, oni iba prepadli omylu. Nemali by sme o nich zmýšľať ako o takých, ktorí sa úmyselne rozhodli vydať sa na nesprávnu cestu a hlásať bludy. Niektorí z nich boli z najúprimnejších, akých Cirkev poznala. O čo pri nich šlo? Ťažkosť tu bola v tom, že vyvinuli teóriu a značne si ju obľúbili. Potom sa s ňou vrátili k Pismu a zdalo sa im, že ju v ňom na každom kroku nachádzajú potvrdenú. Ak prečítaš polovicu verša a prílišne zdôrazniš polovicu verša na inom mieste, čoskoro svoju teóriu nájdeš potvrdenú. To je zrejme čosi, pred čím sa musíme mať veľmi na pozore. Nie je nič nebezpečnejšie, ako prísť k Biblii s nejakou teóriou, s predsudkami a vopred

ustálenými predstavami, lebo v tom okamihu, keď tak urobíme, upadneme do pokušenia niektorý aspekt príliš zdôrazniť, iný zasa nedoceniť.

STAVANIE DO PROTIKLADU TO, ČO V PROTIKLADE NIE JE

Toto zvláštne nebezpečenstvo má tendenciu prejaviť sa najmä vo vzťahu medzi zákonom a milosťou. Bolo to tak na začiatku Cirkvi a platí to podnes. Niektorí položili taký veľký dôraz na zákon, že premenili evanjelium Pána Ježiša a jeho nádhernú slobodu na zbierku morálnych zásad. Všetko je im zákonom, pre milosť nezostalo miesta. Hovoria o živote kresťana ako o niečom, čo sa má konať, aby sme sami seba urobili kresťanmi; je to číre zákonníctvo; milosti tam niet. Pamätajte však, že rovnako možno prehnané zdôrazňovať milosť na úkor zákona a výsledok je opäť čosi, čo nie je evanjeliom Novej Zmluvy.

Uvediem klasickú ilustráciu: S týmto problémom sa neustále stretával apoštol Pavol. Nebolo človeka, ktorého kázanie by bolo tak často nesprávne chápané, ako jeho kázanie so svojím dôrazom na milosť. Len si spomeňme na dedukcie, ku ktorým došli niektorí ľudia v Ríme a na iných miestach. Hovorili: „*Tak teda, vzhľadom na učenie tohto človeka, Pavla, robme zlé, aby sa rozhojnila milosť, lebo jeho učenie zrejme ani k inému záveru nemôže viesť.*“ Pavol povedal, „*ale kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť, tak teda pokračujme v hriechu, aby sa milosť čoraz viac mohla rozhojňovať.*“ „*Nech sa nestane!*“, hovorí Pavol; a toto je nútený viackrát opakovať. Hovoriť, že preto, lebo sme pod milosťou, nemáme už nič spoločné so zákonom a môžeme naň zabudnúť, nie je učením Písma. Zaiste už nie sme pod zákonom, ale pod milosťou; to však neznamená, že by sme už nemuseli zachovávať zákon. Nie sme pod zákonom v tom zmysle, že

by nás odsudzoval; on už nad nami nevynáša súd alebo odsúdenie. Avšak od nás očakáva, že ho budeme vo svojom živote aplikovať a že ho dokonca prevýšime. Argument Pavlov znie tak, že mám žiť nie ako človek podrobený zákonu, ale ako slobodný v Kristu. Kristus zachovával zákon, žil podľa zákona; zdôraznil aj v Kázni na hore, že naša spravodlivosť musí byť väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov. Áno, On neprišiel zákon zrušiť, ale naplniť, a to do najmenších podrobností. Na to však prečasto zabúdajú tí, čo sa pokúšajú postaviť zákon a milosť do protikladu; výsledok je ten, že ľudia často zákon úplne ignorujú.

ZĽAHČOVANIE UČENIA PÁNA JEŽIŠA MILOŠŤOU

Ale vyjadrime to ešte inak. Či o nejednom z nás neplatí, že v skutočnosti chápeme učenie o milosti tak, že sotva kedy berieme učenie Pána Ježiša Krista vážne? Tak veľmi zdôrazňujeme, že všetko je z milosti, a že by sme sa nemali snažiť imitovať Jeho príklad v úsilí robiť zo seba kresťanov, že v skutočnosti nie sme ďaleko od toho, aby sme Jeho učenie zanedbávali úplne a hovorili, že nás sa netýka, lebo my sme pod milosťou. Je otázka, ako vážne berieme evanjelium nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Najlepší spôsob, ako k tejto otázke zaujať stanovisko je, postaviť sa do svetla Kázne na hore. Rád by som sa vás opýtal na váš názor na túto kázeň. Predstavme si, že by sme v tejto chvíli mali na kus papiera napísať odpovede na tieto otázky: Čo Kázeň na hore znamená pre mňa? Kde sa uplatňuje v mojom živote a aké má miesto v mojom myslení a svetonázore? Aký je náš vzťah k tejto neobyčajnej kázni, ktorej patria v Matúšovom evanjeliu tri kapitoly? Myslím, že výsledok tejto ankety by bol veľmi zaujímavý, azda i veľmi prekvapujúci.

J. F. Křesina

časopis *Ze slov pravdy a lásky*, ročník IV., september 1920, číslo 8-9

TAJOMSTVO SKRYTÉ V BOHU

„Mne najmenšiemu od všetkých svätých je daná tá milosť zvestovať pohanom nevystihnuteľné bohatstvo Kristovo a osvietiť všetkých, čo a aká je to správa tajomstva, skrytého od vekov v Bohu, ktorý stvoril všetko skrze Ježiša Krista...“ (Ef 3,8-9)

Prvým medzi hriešnikmi, najmenším od všetkých apoštolov (1Tm 1,15; 1K 15,9) a najmenším od všetkých svätých (Ef 3,8) sa nazýva apoštol Pavol. Tieto prehlásenia nám umožňujú nazrieť do jeho srdca. Boh odkrýva svoje tajomstvá pokorným, pretože On sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť.

Preto zveril Boh práve Pavlovi, aby zvestoval nevystihnuteľné Kristove tajomstvo a správu tajomstva dovtedy skrytého v Bohu. A tak tie najväčšie pravdy o Cirkvi sú opísané a rozvinuté v Pavlových listoch.

Čo to bolo skryté v Bohu až do Letníc? Evanjelium a odpustenie hriechov? Nie. Pretože evanjelium už Boh oznámil prostredníctvom svojich svätých prorokov (R 1,3-4). A to isté platí o odpustení

hriechov. Všetci proroci hovorili o ňom (Sk 10,43). Bolo v Bohu skryté ospravedlenie skrze vieru? Tiež nie. Pretože o nej svedčili zákon i proroci (R 3,21; G 3,8).

Že majú byť pohanovia požehnaní s Izraelom, to tiež nebolo nijakým tajomstvom skrytým v Bohu. To Boh povedal už Abrahámovi (1M 12,3), bolo zopakované všetkým patriarchom a stalo sa predmetom modlitieb (1M 18,18; 22,18; 26,4), nádeje a ďalšieho proroctva (Ž 72,17; 5M 32,43; Iz 11,10; Zach 8,20-23).

Tým tajomstvom bolo, to že ľudia zo Židov a pohanov sa stanú jedným Telom „**spolutelom**“ (Ef 3,6). Je to „Telo“, ktorého údy, Jeho ľud, sú na zemi a Hlavou ktorého je Kristus v nebi. To je to tajomstvo zjavené Bohom svätým apoštolom a prorokom (proroci Nového Zákona) skrze Svätého Ducha, ktoré predtým nikto nepoznal. Údy Kristovho Tela sú ľudia, ktorí uvedli Božiemu svedectvu, že sú hriešnikmi vykúpení v Kristu Ježišovi, svojom Spasiteľovi. Údom toho Tela sa podľa Božieho prehlásenia pripisujú pravdy, že sú spojení s Kristom v Jeho smrti a vzkriesení. Spolu s Kristom zomreli aj vstali z mŕtvych. To platí o Kristovom Tele vcelku.

Podľa Božieho úmyslu:

- Keď **On**, Hlava, zomrel, zomreli s **Ním** všetky údy Jeho Tela;
- Keď **On**, Hlava, vstal z mŕtvych, tak s **Ním** vstali údy Jeho Tela; (*list Rimanom*)
- Keď **On**, Hlava, je v nebesiach, tak sú s **Ním** aj údy Jeho Tela; (*list Efežanom*)
- Keď sa **On**, Hlava, ukáže v sláve, vtedy s **Ním** ukážu v sláve aj údy Jeho Tela; (*list Kološanom*)
- Keď **On** príde, aby bol oslávený vo svojich svätých, vtedy budú aj údy Jeho Tela vytrhnuté k Nemu do povetria a tak bude Jeho Telo navždy spolu s **Ním**, svojou Hlavou. (*listy Tesaloničanom*)

Toto všetko je ono večné Božie preduloženie v Kristu Ježišovi, našom Pánovi, ktoré bolo držané v tajnosti a odkryté až Pavlovi. Tým dostal Pavol náplň svojej služby „...**akže ste počuli o správe milosti Božej, ktorá mi je daná cieľom vás, že mi v zjavení oznámil tajomstvo (ako som prv písal nakrátko, z čoho môžete čítajúc porozumieť môjmu rozumeniu sa v tajomstve Kristovom), ktoré za iných pokolení nebolo oznámené ľudským synom, ako je teraz zjavené Duchom jeho svätým apoštolom a prorokom...**“ (Ef 3,2-9)

Tajomstvo, že údy Kristovho Tela už s Kristom zomreli, je zdrojom ďalšieho tajomstva: Údy Tela nemusia prejsť smrťou napriek tomu, že je uložené ľudom zomrieť, (Žd 9,27). „**Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení...**“ (1K 15,51) A opäť ďalšieho: Pretože údy Tela boli spolu s Kristom, svojou Hlavou, na kríži už súdené, neprídu na súd! „**A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi...**“ (R 8,1) „**Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti so života.**“ (J 5,24)

Mnohí môžu ešte zomrieť, ale nie všetci. Mnohí môžu vyjsť z tohto smrteľného tela a prísť k Pánovi, kde budú čakať na deň vzkriesenia, no tak, či onak, isté je, že „**mŕtvi v Kristu vstanú neporušiteľní a my živí do príchodu Pánovho budeme razom s nimi premenení, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby**“ (1K 15,51-57) To je jedna z tých dôležitých právd, o ktorej Pavol hovorí: „**Nechcem, bratia, aby ste nevedeli...**“ (1Te 4,13)

Tam, do nebies, smeruje Kristove Tela. Údy tohto Tela čakajú na prijatie v sláve, ako bola prijatá ich Hlava. To je naša nádej. Ona je časťou nášho nebeského postavenia. A keď príde Pán do povetria, tak bude celé Jeho Tela zhromaždené k Nemu. Vtedy sa ukáže Božia jednota

toho Tela. Dnes je na svete plno ľudských jednôt a náboženských spoločností (denominácií). Týmto je zmarená pred svetom tá viditeľná Božia jednota. Tak, ako si želať Kristus, aby svet videl Jeho Cirkev ako jedno Telo, ako skutočnú jednotu, ktorú vytvoril On. Túto, žiaľ, už nemožno vidieť ani v našej vlasti. Veď koľko Jednôt máme len u nás: Jednotu českobratskú, Bratskú jednotu Chelčického, Jednotu bratskú... Ale ktorá z nich je tá Božia – tá jednota jedného Tela? Ani jedna!

Nedávno mi hovoril jeden milý brat z Jednoty českobratskej: „*Brat, veľmi ma zarmucuje, že nie ste s nami v Jednote.*“ Odpovedal som mu asi: „*Kto vám povedal, že nie som s vami v jednote? Keď vy ste uveril v Pána Ježiša a ja keď som uveril v Neho, tak sme sa obaja stali údmi toho jedného Tela. Toto Telo je až dodnes jedno. Ako je až dodnes jeden Duch, jeden Pán, jedna viera, jeden krst a jeden Boh a Otec všetkých, tak je až dodnes jedno Telo.*“ (Ef 4,3-6) *Tu je tá Božia jednota. V nej som s vami a vy so mnou. Do tejto jednoty ma s vami uviedol Boh a do inej Jednoty ma Boh nevedie. Vy by ste ma chcel viesť do vašej Jednoty. Iný do Jednoty Chelčického a zas iný do inej Jednoty. Všetkým by som nemohol vyhovieť, ale predstavte si, že by som sa predsa len niekam pripojil a jednému vyhovel, tým by som ale nevyhovel Bohu, pretože pripojením sa k niektorej z ľudských Jednôt by som tú Bohom ustanovenú jednotu poprel a prehlásil za nedostatočnú a nedôležitú. Je lepšie, ak vyhoviem Bohu, než niektorým ľuďom.* Asi tak som hovoril s tým milým bratom.

Je isté, že kto sa zhromažďuje na pôde niektorej ľudskej Jednoty, či cirkvi, nezhrmažďuje sa na pôde spoločnej všetkým Božím deťom. Ale kto sa zhromažďuje na pôde „jedného Tela“ pripravovaného Bohom Kristovi, nachádza sa na pôde, ktorá je spoločná všetkým Božím deťom. Veriaci majú proste a jednoducho tvoriť zbory a nie ľudské Jednoty

a náboženské spoločnosti, ale zbory (cirkvi) Pánove, toho jedného Tela, ku ktorému patria všetci znovuzrodení ľudia. Pozrime, aké by to bolo krásne a zrejším znamením pokánia, keby si všetci vykúpení ľudia po celom svete povedali: „*Naspäť k tým večne platným Božím myšlienkam a zámerom!*“ A mali by sme po celom svete len jedny zhromaždenia a zbory – Pánove. Stalo by sa viditeľným, že všetci veriaci po celom svete patria k jednému Telu a majú nad sebou len jedného Pána, ktorého bezpodmienečne vo všetkom počúvajú, teda aj v Jeho vôli o Jeho Cirkvi.

Že náboženské spoločnosti sú roztrieštením viditeľnej jednoty Božích detí (nie jednoty samotnej) je všetkým vrúcny bratom v Kristu i v týchto ľudských Jednotách a náboženských spoločnostiach viac než zrejme. Ale aby to zlo nevyzeralo predsa len tak zlé, a aby sa ukázalo, že všetky tie náboženské spoločnosti, ako sa hovorí: „*nemusia byť na prekážku tej pravej jednoty*“, tak sa zakladajú „*medzidenominačné spolky*“, poriadajú sa „*medzidenominačné konferencie*“, podnikajú sa „*medzidenominačné evanjelizačné kampane*“ a vydávajú sa „*medzidenominačné časopisy*“ atď. Nepochybujeme, že všetky donesú aj isté požehnanie, a že Boh môže byť nimi aj oslávený, ale všetky tieto snahy v podstate nie sú ničím iným, ako: „*liečením skrúšenia môjho ľudu naľahko hovoriac: Pokoj, pokoj, kým nieto pokoja*“ (Jr 6,14) Liečba by musela začať pri koreni všetkého zla, odstránením všetkého ľudského, i tých krásnych ľudských mien, Jednot, náboženských spoločností a uspokojiť sa s Božou jednotou, s tým veľkým tajomstvom skrytým od vekov v Bohu, ale teraz zjavenom, že všetci veriaci, zo všetkých pokolení rás a národov po celom svete sú jedným Telom s Hlavou Kristom v nebesiach.

Túto nápravu ale nemožno čakať od celku – pretože celku je Pánova pravda

zastretá hlásaním falošných hesiel a názorov. Ale komu je dané svetlo z pravdy o „*jednote Tela*“, ten má i zodpovednosť za jej uskutočňovanie v zhromažďovaní sa na pôde tohto „*jedného tela*“, ktorá je spoločná všetkým vykúpeným. Od toho je požadovaná vernosť voči svetlu, ktoré mu dal Pán. Každý veriaci, každý zbor, ktorému dal Pán milosť, aby sa postavil na pôdu „*jedného Tela*“, je svedkom Božej jednoty; je svedkom toho, že Boh až podnes neustúpil od svojho večného uloženia, ktoré uložil v Kristu Ježišovi našom Pánovi. Taký zbor nie je pomocníkom a budovateľom žiadnej ľudskej Jednoty a náboženskej spoločnosti, ale je Božím pomocníkom na Božej stavbe, ktorá spočíva na apoštolskom a prorockom základe, kde je uholný kameň sám Ježiš Kristus, „*...v ktorom každé stavenie prístojne dovedna pojené rastie v svätý chrám v Pánovi...*“ (Ef 2,21)

Bratia a sestry, buďme všetci pomocníkmi, uskutočňovatelia tohto Božieho plánu, už nie skrytého v Bohu, ale zjaveného v listoch apoštolov.

časopis Kresťan, ročník I., február 1948, č. 2

SÁM

Stáť so zástupom je ľudské. Vedieť stáť sám je z Boha. Nasledovať ľudí a nechať sa unášať prúdu je ľudské. Nasledovať pravdu a vzoprieť sa prúdu je z Boha. Robiť kompromis so svedomím, nasledovať spoločenské a náboženské zvyky kvôli zisku a rozkošiam je prirodzené. Obetovať oboje na oltár pravdy a povinnosti lásky je z Boha.

Apoštol Pavol písal: „*Nebol nikto so mnou, ale ma všetci opustili.*“ (2Tm 4,16). Stalo sa to vtedy, keď bol vypočúvaný a súdený pred cisárom Nerom za to, že sa opovážil veriť a učiť inak ako rímsky svet. Pravda nebola a nie je populárna človeku, odkedy zamenil svoj odev z neuvädnutelného svetla za odev zo zvädnutých listov.

- Noach budoval koráb **sám** a **sám** sa plavil. Jeho susedia sa mu vysmievali a zahynuli.
- Abrahám putoval a slúžil Bohu **sám**.
- Daniel nejedol a modlil sa **sám**.
- Eliáš obetoval a svedčil **sám**.
- Jeremiáš prorokoval a plakal **sám**.
- Pán Ježiš miloval a zomrel **sám**. Svojim učeníkom radil, aby chodili úzkou cestou: „...**lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.**“ (Mt 7,14) Ďalej im povedal: „**Keby ste boli zo sveta, svet by mal rád svoje vlastné, ale preto, že nie ste zo sveta, preto vás svet nenávidí.**“ (J 15,19)

Izraeliti na púšti chválili Abraháma a prenasledovali Mojžiša. Za doby kráľov chválili Mojžiša a prenasledovali prorokov. Kaifášovi stúpenci chválili prorokov a prenasledovali Ježiša. Dnes tak isto mnohí chvália smelosť patriarchov, obdivujú horlivosť prorokov a apoštolov a odsudzujú tých, ktorí sa držia prorockej a apoštolskej pravdy.

Potrebujeme mužov a ženy, starých i mladých, ktorí by poslúchali zjavenú pravdu i vtedy, keby im to prinieslo stratu priateľov alebo vlastného života. Potrebujeme ľudí, ktorí vedia stáť sami.

William E. McCauley

SÚČASNÁ KREŠŤANSKÁ HUDBA AKO SATANOV NÁSTROJ PROTI KREŠŤANSKEJ SLUŽBE

Biblia nám hovorí, že Satan sa nás snaží pohltiť ako „**revúci lev**“ (1Pt 5,8) a jedným z jeho častých úskokov je nahovoriť kresťanovi, že je nezraniteľný, obzvlášť v súvislosti s istými hriechmi. Zo študovania Písma vieme, že sme zraniteľní, ale stále máme tendenciu myslieť si, že isté hriechy sa nás jednoducho nemôžu týkať. Musíme si neustále pripomínať napomenutie z 1K.10,12-13: „**A tak tedy ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá,**

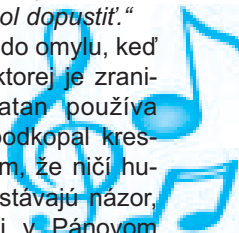
aby nepadol.“ Americký evanjelista Bob Jones senior často hovorieval: „*Neexistuje žiadny hriech, ktorého by si sa za vhodnej provokácie nemohol dopustiť.*“

Kresťan rovnako upadá do omylu, keď sa nazdáva, že oblasť, v ktorej je zraniteľný je nepodstatná. Satan používa práve túto lož nato, aby podkopal kresťanskú službu mnohých tým, že ničí hudobný štandard. Mnohí zastávajú názor, že štýl hudby, používanej v Pánovom diele je nepodstatný. V skutočnosti hudba hrá dôležitú úlohu v službe v zbere a Písmo nám k tomu dáva závažné inštrukcie.

V Kološanom 3,16-17 čítame: „**Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohate vo všetkej múdrosti, učiac a napomínajúc sa žalmami, hymnami a duchovnými piesňami v milosti spievajúc vo svojom srdci Pánovi. A všetko, čokoľvek činíte slovom alebo skutkom, všetko čiňte v mene Pána Ježiša ďakujúc Bohu a Otcovi skrze neho.**“

Tento odsek nám jasne prezentuje princípy, týkajúce sa služby kresťanskou hudbou, aké sa len dajú v Novom Zákone nájsť. Predovšetkým si treba uvedomiť, že taká služba musí byť zakorenená v Božom Slove. „**Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohate.**“ Po druhé, používame múdrosť Kristovho Slova nie na pobavenie, ale na vyučovanie a napomínanie. Nie je to pre nás povzbudením k opatrnosti v službe? Kazatelia sa často domnievajú, že účel kresťanskej hudby je pritiahnúť dav, aby im potom mohli zvestovať evanjelium, ale podľa uvedeného odseku má hudba „*vyučovať a napomínať*“. Máme sa vyhýbať tomu, aby sme zhromaždeniu poskytli zmyslový zážitok, máme mu podať zrozumiteľné učenie. Máme používať biblický obsah – „*žalmy, hymny a duchovné piesne.*“

A nakoniec, túto službu vykonáva človek, ktorý je v správnom vzťahu s Bohom: „*v milosti spievajúc vo svojom srdci.*“ Akou výzvou a požehnaním sú tieto verše pre kresťana, ktorý slúži hudbou!

Diabol sa neustále pokúša votrieť do všetkých oblasí kresťanskej služby a neutralizovať ich. Jedným z jeho nástrojov je súčasná kresťanská hudba. Tento termín nie je hanlivý, ale používaný v samotnom hudobnom priemysle. Súčasná kresťanská hudba je hudbou založenou na texte, ktorý sa do istej miery týka duchovných vecí, ale jej štýl, kompozícia a prednes sú priamo prevzaté zo sveta. Tieto „požičané“ veci zahŕňajú črty hudby ako takej: rytmus, nástrojové obsadenie, ale aj spôsob prevedenia, ako ozvučenie, oblečenie vystupujúcich a ich pohyby.

V päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch hovorili kazatelia v Spojených štátoch svojim veriacim, že rocková hudba je diablovým dielom. Počas sedemdesiatych rokov prebrala postupne kompozícia novej kresťanskej hudby rockové prvky a jej štýl sa aplikoval na prevedenie „klastických“ duchovných a gospelových piesní. Koncom sedemdesiatych rokov sa do života amerických kresťanov dostal fenomén súčasnej kresťanskej hudby a nenápadne vnikol aj do bohoslužieb, kde čoskoro nahradil tradičné duchovné piesne a gospelovú hudbu.

Tento problém nie je ničím novým, je prinajmenšom rovnako starý ako „*cudzí oheň*“, ktorý priniesli Áronovi synovia Nádab a Abihu v 3M. 10,1-3: „**Ale synovia Áronovi, Nádab a Abihu, vzali každý svoju nádobu na uhlie a dali do nich oheň a položili naň kadivo a obetovali pred Hospodínom cudzí oheň, čoho im nebol prikázal. Preto vyšiel oheň spred tváre Hospodina a strávil ich, a tak zomreli pred Hospodínom. A Mojžiš povedal Áronovi: To je to, čo hovoril Hospodín povediac: V tých, ktorí pristupujú ku mne, budem posvätený, a pred tvárou všetkého ľudu budem oslávený. A Áron mlčal.**“

Uvedený odsek popisuje vnesenie znesväcujúcej veci do Božej služby. Písmo tu jasne učí, že sa nikdy nemáme domnievať, že metódy nie sú pre Božiu

službu podstatné. Svätý Boh nám tu jasne dáva na vedomie, že na Jeho službu máme používať biblické metódy.

Naopak, „náboženstvo“ humanizmu zase zaviedlo prax používania telesných prostriedkov k dosiahnutiu svätých cieľov. Ak niekto predpokladá, že človek je vo svojej podstate dobrý, bude tiež súhlasit s tým, že všetko, čo vyprodukuje je dobré. Ale Žalm 14,1-3 nám hovorí, že: „**Blázon hovorí vo svojom srdci: Niet Boha. Skazení sú a páchajú ohavnosť. Niet toho, kto by činil dobré. Hospodín pozorujúc hľadel z nebies na synov človeka, aby videl, či je niekto medzi nimi rozumný, hľadajúci Boha. Všetci dovedna sa odvrátili, sú mravne skazení. Niet toho, kto by činil dobré, niet ani jedného.**“

Existuje viac princípov, ktorých by sa kresťan mal držať, keď robí nejaké rozhodnutie ohľadom kresťanskej hudby vo všeobecnosti a v konkrétnom prípade. Najprv si musíme uvedomiť, že hudba má svoje vlastné poslanstvo. Nie je neutrálna. Názor, že je neutrálna je ďalší výplod vzbury šesťdesiatych rokov. Všetko, čo bolo napísané o hudbe, počnúc starovekým Grékom a končiac šesťdesiatymi rokmi dvadsiateho storočia, hovorí – o sile hudby pohnúť človeka k činu, dobrému alebo zlému.

Hudba je zmyslové umenie. Ako takmer všetky umelecké formy, aj ona sa prijíma zmyslami. Avšak hudba, útočiaca na zmysly je vhodná na dokreslenie fyzických aspektov ľudskej lásky, nie na chválenie lásky Božej. To isté platí o zaujatí ľudských zmyslov harmonizáciou. V takom prípade tá slúži k pritiahnutiu pozornosti viac na hudobné prvky ako na duchovné poslanstvo piesne.

Rytmus je v tomto ohľade najsilnejší hudobný prvok, dokáže sa vnútiť ako hudobníkovi, tak poslucháčovi a odstaviť tak text, ktorému má vlastne slúžiť. Niektorí rockoví hudobníci dokonca tvrdia, že ich rytmus dokáže doviest' do stavu, keď sú si nie vedomí obscénnych gest, ktoré robia počas predstavenia.

Rovnako je dôležité uvedomiť si, že hudba hrá dôležitú úlohu vo vnútornom živote kresťana. F4, 8 nám ponúka jasné učenie Písma o kresťanovi a jeho vnútornom živote: „**A ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť a ak je nejaká chvála, o tom myslíte.**“ Na vnútorný život človeka má vplyv to, čo vidí, číta a počuje. Ako môže náš vnútorný život odrážať učenie F 4, 8, ak hudba, ktorú počujeme má svoj pôvod v telesnosti zábavného priemyslu? Piesne, ktoré spievame v našich zboroch majú mať texty, ktoré obsahujú správne učenie a majú vyučujúci charakter a nápev, ktorý korešponduje textu v duchu a v pravde.

Žiaľ, mnoho ľudí zľahčuje problém štandardu kresťanskej hudby tvrdením, že všetko je to koniec-koncov záležitosť vkusu. Avšak vkus nie je neomylný indikátor toho, čo je dobré. Slovník definuje vkus ako „*schopnosť posúdiť, čo je esteticky vhodné*“. U kresťana toto posúdenie pramení v poznaní Božej svätosti. Vkus sa dá negatívne ovplyvniť opakovaným prichádzaním do styku so zlým a obmedzeným kontaktom s dobrým. Každý kresťan si musí byť istý, že jeho myseľ a srdce sú úplne poddané Bohu a učeniu Písma.

Kresťan – hudobník musí považovať svoju prácu za službu v zbore, nie za rozptýlenie. Morálny a kultúrny život väčšej časti sveta je kontrolovaný televíziou a časopismi. Sme zvyknutí nechať sa pobaviť vo svojom voľnom čase. Niektorí ľudia prichádzajú s týmto očakávaním aj do našich zhromaždení. V dome Hospodinovom sa však naše mysle majú obracať k Bohu. 1Pa 25, 1-3 nás učí, že tí, ktorí slúžia hudbou v Božej službe prorokujú:

„Okrem toho oddelil Dávid a veliteľia vojska pre službu synov Azafových, Hémanových a Jedutúnových,

ktorí by prorokovali pri citarách, pri harfách a pri cimbaloch. A ich počet, počet mužov práce, podľa ich služby bol nasledujúci: Zo synov Azafových: Zakkúr, Jozef, Netaniáš a Ašaréla, synovia Azafovi, pod správou Azafa, prorokujúceho na rozkaz kráľov. Čo do Jedutúna. Synovia Jedutúnovi: Gedaliáš, Ceri, Izaiáš, Chašabiáš, Mattitiáša Šimej, šiesti, pod správou svojho otca Jedutúna, ktorý prorokoval pri citare spolu s oslavovaním a chválením Hospodina.“

Je zrejmé, že prorocké slovo podľa Písma neznamená iba predpovedanie budúcnosti, ale veľmi často sa tiež vzťahuje na vydávanie svedectva. V 1K 14, 23-25 Pavol píše o užitočnosti duchovných darov:

„Keby sa teda dovedna zišiel celý zbor a všetci by hovorili jazykmi a vošli by dovnútra prostí ľudia, ktorí sa nerozumeli do vecí, alebo neveriaci, či nepovedia, že bláznite? Ale keby všetci proprokovali a vošiel by niekto neveriaci alebo prostý, kto sa nerozumie do vecí, bude káravo usvedčaný od všetkých, súdený od všetkých, a tak budú zlavované tajnosti jeho srdca, a tak padne na tvár a bude sa klaňať Bohu vyznávajúc, že je skutočne Boh medzi vami.“

Toto je prekrásny obraz celého tela, pozostávajúceho z veriacich, ktorí spievajú hlbokú duchovnú pieseň a prorokujú alebo zvestujú svojím spevom Božiu milosť. Prázdna citovosť tento duchovný účel nesplní.

Zástancovia súčasnej kresťanskej hudby nám hovoria, že musíme používať hudbu mladých, aby sme oslovili mladých. Snažia sa tak využiť to, čomu sa hovorí „*generačný problém*“ na ospravedlnenie svetského štandardu hudby. Generačný problém spočíva v zlyhaní komunikácie medzi staršími a mladšími. Tento termín sa tiež často používal v rebelantských šesťdesiatych rokoch.

Generačný problém mal dva konce: nedostatok porozumenia zo strany starších a nedostatok úcty a rešpektu zo strany mladších. Ale medzi duchovnými rodičmi a duchovnými deťmi nemá mať priestor žiadny generačný problém. V Písme ne-nájdeme žiadny podklad pre „*hudbu mladých*“, čiže pre hudbu, ktorá by mala osloviť alebo patriť do repertoáru mladých kresťanov. Často je takéto umelé odlišovanie iba ospravedlnením svetáckosti v zhromaždení. Naopak, Pavol napomína mladého Timotea: „**Nech nikto nepohŕda tvojou mladosťou, ale buď príkladom verných v slove, v obcovaní, v láske, v duchu, vo viere, v mravnej čistote.**“ (1Tm. 4, 12) Iróniou ostáva, že tí, ktorí majú zo súčasnej kresťanskej hudby najväčší zisk sú práve muži a ženy v strednom a staršom veku. Hudba v našich zhromaždeniach by nemala byť smerovaná k mladším alebo starším, ale k Bohu: „**v milosti spievajúc vo svojom srdci Pánovi**“ (Kol. 3, 16).

Cirkev by nemala byť útočiskom pre hriech. Vyvyšujeme Krista a On priťahuje mužov a ženy k Sebe. Ako porastú v milosti, budú sa čoraz viac oddeľovať od sveta a jeho praxe. V 2K 6, 17 sa nám prikazuje: „**Preto vyjdite spomedzi nich a oddel'te sa, hovorí Pán, a nedotýkajte sa nečistého a ja vás prijmem.**“

Kresťania sa musia spokojiť s tým, že budú „*kultúrou do počtu*“, v oddelení od sveta. Kresťanov vo všeobecnosti zaujíma, v akej blízkosti k svetu môžu žiť. Oveľa bezpečnejšie je preto predpokladať, že to, čo svet ponúka je zlé. „**Vieme, že sme z Boha a celý svet leží vo zlom.**“ (1J 5, 19)

Tí, ktorí sa venujú súčasnej kresťanskej hudbe vo svojich zboroch často tvrdia, že musíme prispôbiť metódy, aby sa neveriaci cítili v našom zbore príjemne. Toto je pomýlená a nebiblická myšlienka. Títo ľudia sa dopúšťajú chyby pragmatizmu. Nehľadajú biblické metódy, jednoducho sa snažia posúdiť svojou

obmedzenou myslou, čo „*zaberie*“. Musíme neznovuzrodeným ukázať, že Kristova láska a moc Svätého Ducha zaberá – Boh dáva vzrast! Keď používame nebiblické metódy, spochybňujeme Božiu múdrosť. Musíme taktiež pamätať na zákon sejby a žatvy. Písmo nám hovorí, že čo zasejeme, to si aj zožneme. Ak budeme siať telesnosť, zožneme telesnosť.

Sú aspoň dve oblasti, v ktorých sa súčasná kresťanská hudba dopúšťa chýb a nebiblickosti. Po prvé, poskytuje skreslený obraz o Božom charaktere. V celom Starom Zákone sa Boh opisuje ako „**vysoký a vznešený**“ (Iz 57, 15).

„**Lebo takto hovorí vysoký a povznesený, ktorý býva vo večnosti, ktorého meno je Svätý: Bývam na výsosti a v svätyni a s tým, kto je zdrteného a poníženého ducha, oživujúc ducha ponížených a oživujúc i srdce zdrtených.**“

Tento odsek popisuje Božiu svätosť a potrebu našej pokory v Jeho prítomnosti. Boha treba vzývať v bázni a v obdive. Kniha Zjavenia odkrýva, že takýmto spôsobom bude On oslavovaný vo večnosti.

„**A keď vzal knihu, štyria životvori a dvadsiati štyria starci padli pred Baránkom majú každý z nich harfu a zlatú čašu, plnú kadiva, čo sú modlitby svätých a spievali novú pieseň a hovorili: Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka a ľudu a národa a učinil si nás nášmu Bohu kráľmi a kňazmi a budeme kraľovať na zemi. A videl som a počul som hlas mnohých anjelov okolo trónu a okolo životvorov a okolo starcov. A ich počet bol myriady myriád a tisíce tisícov, ktorí hovorili veľkým hlasom: Hoden je Baránok, ten zabitý, vziať moc a bohatstvo a múdrosť a vládu a česť a slávu a dobrorečenie. A každé stvorenie, ktoré je na nebi a na zemi a pod zemou a na mori a všetko, čo je v nich, počul som hovoriť:**

**Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie a česť a sláva a sila na ve-
ky vekov. A štyria životvori vraveli:
Ameň. A dvadsiati štyria starci padli
a klaňali sa živému na veky vekov.“**
(Zj. 5, 8-14)

Ako môže byť tento Boh oslavovaný hudbou sexu, drog a násilia? Súčasná kresťanská hudba degraduje nášho Boha spájaním Ho so zmyselnosťou a hriechom. Tento druh hudby hovorí hriešnikovi: „*Sme ako ty.*“ Žiaľ, to je pravda – sme telesní.

Kresťanská hudba, ako ju počujeme dnes, mnohokrát zavádza aj v aplikácii spasenia na náš praktický život. Keď niekto prijme Krista, „**staré veci pomínuli, hľa, všetko je nové**“ (2K 5, 17). Žalmista píše: „**A dal do mojich úst novú pieseň, chválu nášmu Bohu. Mnohí to uvidia a budú sa báť a nadejať sa na Hospodina**“ (Žalm 40, 4). Právě obrátenie prináša do života veriaceho veľké zmeny. Kresťan – hudobník by nikdy nemal v ľuďoch, ktorým slúži vytvárať dojem, že po spasení môžu pokračovať vo svojom starom spôsobe života.

Ak súčasná kresťanská hudba oberá nášho Boha o svätosť a o Jeho nároky na svätosť, potom prestala hovoriť o biblickom Bohu. Boh, ktorého táto hudba vykresľuje sa viac podobá človeku, a preto sa ona stáva nástrojom v rukách humanizmu.

Hoci je spasenie zdarma, nie je lacné. Stálo Boha život Jeho jednorodného Syna. Pán Ježiš musel opustiť nebeskú slávu pre špinu tejto zeme. Opustil trón Svojho Otca pre nahrubo otesané jasličky, opustil vzývanie anjelov pre nenávisť skazeného človeka, opustil zlaté ulice pre zaprášenú cestu, vedúcu na kríž. Spasenie hriešnej duše je ten najväčší zázrak, ktorý sa stal alebo sa niekedy stane.

Hodnoty sveta a jeho kultúra boli zničené hriechom. Musíme starostlivo skúmať každý aspekt nášho života a služby, či práca našich rúk je vhodná na vzývanie

nášho spravodlivého nebeského Otca. Jeho spasenie je dokonalé očistenie od našich nepravostí. Ako kresťania sa nemôžeme otvoriť akémukoľvek štýlu „svätej“ hudby. Čokoľvek skomponujeme, prednesieme alebo počujeme, musí byť v súlade so štandardom Božieho Slova, ktoré nám dáva zrozumiteľné vodítko pre hudbu ako službu Bohu.

Naši bratia a sestry, ktorí žijú na území bývalého Sovietskeho Zväzu si uvedomujú, že tie roky izolácie a prenasledovania splnili aspoň jednu dôležitú úlohu v ich duchovnom živote: boli úplne oddelení od skazených vplyvov západného kresťanstva a ich zbory boli prečisťované prenasledovaním, ktoré zakúšali. Čistota a svätý život sa od nás ako kresťanov vyžadujú. Nemáme nechať ovplyvniť svoje chovanie svetskou humanistickou filozofiou. Musíme byť dychtivými študentami Slova a nechať svoj život a jeho spôsoby riadiť Písmu.

časopis **Ze slov pravdy a lásky**, ročník IV., september 1920, číslo 8-9

PÁNOV PRÍCHOD

(Upravené)

Naše srdcia sú naplnené radosťou keď vieme, že Ten, ktorý si nás zamiloval a vydal sám seba za nás, zase príde. Ten, ktorý tu bol kedysi opovrhnutý a v ponížení, a ktorým svet pohŕda, až dodnes opovrhovaný, príde zas, ale v moci a vo veľkej sláve, aby odsúdil svojich nepriateľov a ustanovil svoje kráľovstvo. Áno, „**Syn človeka príde vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním.**“ (Mt 25,31) Vtedy Ho uvidí každé oko aj tí, ktorí ho prebodli a budú nad ním plakať všetky pokolenia zeme (Zj 1,7) a každý jazyk bude vyznávať, že Ježiš Kristus je Pán na slávu Boha Otca (F 2,11).

Ale predtým sa musia splniť mnohé predpovede Písiem. Dvanásť pokolení izraelského ľudu, dnes rozptýlených po

celom svete, budú z väčšej časti v Palestíne. Boh im už teraz začína pripravovať cestu do zeme ich otcov. Vznikne hrozná a mocná svetová ríša, o ktorej píše prorok Daniel a apoštol Ján. Tri a pol roka pred príchodom Pána sa zjaví Antikrist, človek hriechu, ktorý sa bude povyšovať nad Boha. Na svet doľahnú súdy a rany opísané v *Zjavení od 6. po 19. kapitulu*.

Teraz sa pýtame: Toto očakávali veriaci v Tesalonike? Tie súdy a rany zo Zjavenia, keď očakávali Božieho Syna, ktorý ich vyslobodil od prichádzajúceho hnevu? Myslel apoštol Pavol na tieto udalosti, keď hovoril: **„Naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa, Pána Ježiša Krista očakávame?“** (F 3,20) Sú tieto strašné udalosti našou blahoslavenou nádejou? Ak áno, tak musíme čakať tie a nie Jeho!

Vďaka Bohu, že je ale ešte jedna udalosť, ak tak sme povedať, najblahoslavenjšia, ktorá je našou bezprostrednou nádejou, a ktorá nezávisí od akýchkoľvek pozemských udalostí a môže nastať v ktorýkoľvek okamih. Je to napl-

nenie Jeho milostivého zaslúbenia: **„Idem, aby som vám pripravil miesto. A keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste, kde som ja, aj vy boli.“** (J 14,3) Je to „*onen deň*“ ku ktorému sa blížíme a ku ktorému by mal v radostnom očakávaní vzhliadať všetok Boží ľud.

My milujeme tento slávny príchod; radujeme sa z toho, že bude panovať, a že vtedy bude zem naplnená známosťou Hospodina ako more vodami. Tešíme sa, že všetky zaslúbenia dané oddávna Izraelu sa splnia a celé stvorenie bude uvedené do slobody slávy Božích synov. Ale nádej Božích detí je úplne odlišná od všetkého tohto. Je to Jeho príchod do oblakov pre všetkých, ktorí sú Jeho drahokúpeným vlastníctvom, a ktorí budú k Nemu vytrhnúť, aby boli s Ním naveky.

„...keď sa ukáže Kristus, náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve.“ (Kol 3,4) No predtým budeme premenení v okamihu (1K 15,51) a budeme Jemu podobní, pretože Ho budeme vidieť tak, ako je (1J 3,2).

Zotrvali pri lámání chleba - osoba a díelo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a díelo Pána Ježiša Krista.

A.v.d.K.

časopis Kresťan, ročník II., január 1949 č.1

PŠENIČNÉ ZRNO

Pán Ježiš povedal: **„Ameň, ameň vám hovorím, ak nezomrie pšeničné zrnó, keď padne do zeme, zostane ono samotné; ale ak zomrie, nesie mnoho úžitku.“** (J 12,25) Áno, zostane ono samotné.

Pán Ježiš bol samotný, keď putoval po tejto zemi. Nemal sebe rovného. Milióny ľudí sa narodilo, ale nikto taký, ako On.

Len o Ňom svedčil Svätý Duch: **„...to splodené sväté, bude sa volať Syn Boží.“** (Lk 1,35) Len On mohol povedať: **„...ale si mi ustrojil telo.“** (Žd 10,5) I keď sa stal sluhom a bol podobný ľuďom, predsa bol svätý, nepoznal hriech (2K 5,21) On bol tým pšeničným zrnom, ktoré zostalo samotné. Mnoho dvanásťročných detí bolo v Izraeli, ale ani jedno nebolo múdre tak, aby sa nad tým pozastavovali učítelia Izraela. Takým bol iba Pán, to pšeničné zrnó, ktoré zostalo samotné.

Mnoho tridsať ročných bolo v Izraeli, ale ani jedného si Svätý Duch nemohol

vybrať za svoj príbytok, lebo im chýbalo vykúpenie. Svätý Duch mohol bývať len v čistej nádobe. Preto zostúpil v podobe hlobice na Neho.

Boh videl všetkých súčasníkov Pána Ježiša, ale iba na Neho hľadel so záľubou a Jemu vydal svedectvo po krste v Jordáne: **„Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo.“** (Mt 3,17) Podobne aj na vrchu premenenia, kde ku svedectvu o záľube v Synovi dodal pre učeníkov: **„Toho počúvajte!“** (Mt 17,5) Mojžiš a Eliáš tam stáli v úzadí pred Ním, lebo Mu neboli rovní. On sám bol milovaný Syn, ktorého mali Jeho učeníci poslúchať.

Z vrchu oslávenia viedla cesta Pána Ježiša cez Getsemane a Golgotu. Išli s Ním síce traja učeníci, no v konečnom dôsledku zostal predsa len osamotený. Nevládali s Ním bdiť ani jednu hodinu. **„A keď čakám, že ma niekto poľutuje, nieto nikoho, a keď čakám na tešiteľov, nenachádzam ich.“** (Ž 69,21) Všetci Ho opustili. Rozpáchli sa a Jeho, to pšeničné zrno, nechali samotného. Keď vstupoval najvyšší kňaz do svätyne svätých, nikto nesmel byť v Stánku zmluvy (3M 16,17) Tak samotný bol náš Pán, keď trpel za naše hriechy na Golgote. Sám! Opustený od Boha a ľudí. Vydaný moci temnosti trpel na kríži. Ľudské srdce nepochopí Jeho osamotenosť. Sám vypil kalich, lebo len On sám ho mohol vypiť. Preto Mu patrí obdiv so zvelebovaním.

On bol sám aj vo svojej radosi, vo svojom žiali, vo svojej láske, v námahe a práci duše. Vyjadril to v slovách: **„Ja mám na jedenie pokrm, o ktorom vy nevieťe.“** (J 4,32) Nikto nepochopil veľkosť Jeho lásky, ani Jeho žiaľ, ani bolesť a Jeho slzy. Nikto nemohol pochopiť Jeho službu a vzťah služobníka k Bohu, svojmu Otcovi. V tom všetkom stál sám. Mal na jedenie pokrm, ktorý nepoznal žiadny človek. Od kolísky až po kríž oddelený od hriešnikov. Odlišný vo svojej bytosti, vo svojej radosi a svojom žiali. Vždy bol pšeničným zrnom, ktoré ostalo samotné.

Aj keď bol sám ako pšeničné zrno vo svojom živote i vo svojej smrti, nezostal sám pri svojom vzkriesení. Vtedy už nebol **„...ako osamelý vrabec na streche...“** (Ž 102,8). Okolo vzkrieseného stebľa sa zoskupilo mnoho pšeničných zrn. Teraz On, ktorý je sám životom, dáva život všetkým, za ktorých zomrel a ktorí v Neho uverili. Teraz má „bratov“ a „priateľov“. Stal sa hlavou veľkej rodiny. Jeho prvý odkaz po vzkriesení znel: **„...idi k môjmu bratom a povedz im...“** (J 20,17)

I keď sa Pán nehanbí menovať nás svojimi bratmi, predsa je On prvorodený medzi bratmi. Medzi nami a Ním je vzdialenosť 2000 laktov (Joz 3,4). Podľa Božej rady má mať vo všetkom prvenstvo. On je hlava a my len údy. Nás len učinil kráľmi a kňazmi, ale On sám je Najvyšší kňaz. On je Kráľ kráľov a Pán pánov. On ustanovil niektorých za pastierov, ale sám je Kniežaťom pastierov a Velpastier svojich oviec. Jeho Boh povýšil vysoko nad všetkým, čo je na nebi aj na zemi. Pred Ním má kľakať koleno všetkých bytostí nebeských, pozemských i podzemských. Každý jazyk má vyznávať, že Ježiš je Pán v sláve Boha Otca (F 2,10-11). I keď chodil na zemi v ponížení, prebývala v ňom všetka plnosť Božstva telesne. Nikdy neprestal byť Bohom a neprestane byť Človekom, hoci je **„nado všetkým Boh, požehnaný na veky.“** (R 9,5) Okrem Neho nemôže nikto sedieť na tróne po pravici Božej. On je i v tomto „osamotený“.

Našou večnou prednosťou bude hľadať na Jeho slávu, ktorú mal u Otca prv, ako bol svet a vyvyšovať Ho ako toho, ktorý jediný je hodný prijať všetku poctu. Tešíme sa z pohľadu na Jeho slávu ako osamoteného v Jeho živote a smrti. Rovnako sa tešíme aj z nášho prítomného a večného spojenia s Ním – s tým do zeme padlým a vzkrieseným zrnom. V obdive a úcte hľadáme na slávu Jeho osoby, v ktorej bude vždy vynikať nad svojich spoluúčastníkov.

Adolf Saphir

časopis Kresťan, roč. II., november 1949, č.11

ZLUTOVANIE PÁNA JEŽIŠA
(Lk 7,11-17)

Veľkí myslitelia sa pohybujú vo vysokých sférach, preto často pociťujú osamotenosť. Keďže myšlienkovy stoja nad svojím okolím, sú od neho oddelení aj svojimi náhľadmi, túžbami a citmi. Preto sú ich radosti a zármutky, pohnútky a ciele iba málo pochopené. To v nich vyvoláva reakciu, ktorá sa prejavuje v pohrdaní svojím okolím. A keď narážajú na netečnosť, nevďak alebo nenávisť, niet divu, že zahorknú na svoje okolie.

Výnimkou z tohto pravidla je človek Ježiš Kristus, ktorý bol sám Pán z neba, prišiel zhora a bol nad všetkých. (J 3,31) Bol krajší od všetkých ľudí a žil v takej výške, do ktorej neprenikla žiadna ľudská myseľ. On bol, ako to sám povedal, „**v nebi**“ (J 3,13). Preto bol Otec stále s Ním. Jeho myšlienky, pohnútky a túžby boli vždy dokonalé. (J 8,16-17) Jeho nepoškrvnená čistota, dokonalá láska, Jeho úprimnosť a úplné poddanie sa Božej vôli Ho postavili nekonečne vysoko nad všetkých ľudí. On videl všetko vo svetle večnosti. Jeho srdce bolo vždy v súlade s večnou Božou láskou a s uložením Jeho Božskej múdrosti. On sám bol múdrosťou a svetlom sveta. Bol tým svätým z Izraela, ktorý stál osamotený v ľudstve a mohol povedať: „**Vy súc zlí...**“ (Mt 7,11) On bol úplným odhalením Boha. V pomere k Nemu boli i najväčší učitelia v Izraelovi blúdiace ovce, ktorí nepoznali písma ani Božiu moc.

Pán Ježiš hľadal len tú slávu, ktorá prichádza od Boha. V porovnaní s Ním sú všetci ľudia rozdvojeného srdca a zemskeho zmysľania. Jeho láska k Bohu a ľuďom ho oddelila od všetkých ľudských bytostí. Len nebeský Otec rozumel svojmu svätému Synovi-Ježišovi. Hoci bol Pán tak vysoko nad všetkými ľuďmi,

predsa bol plný zľutovania s trpiacimi. V Ňom bola hĺbka materinského súcitu, ktorý nezničila nijaká ľudská nevďačnosť a nenávisť. Hriech a z neho pochádzajúca bieda iba vyvolali plnosť Jeho zľutovania. V živote a smrti, vždy bol plný zľutovania. I keď Ho ľudia zavrhlí, On ich neprestajne túžil pritiahnúť k sebe. (J 12,32)

Pri bráne mesta Nain sa stretli dva sprievody. Pohrebný sprievod a sprievod idúci s Ježišom Kristom. Za prvým išla žena vdova naplnená zármutkom, pretože niesli do hrobu jej jediného syna. Tento sprievod prenikal ľudský žiaľ v celej jeho hĺbke a horkosti. Vládla v tu moc smrti a ľudská bezmocnosť voči smrti. Tento sprievod sa stretol s Pánom, s Propokom z Nazareta, s Ježišom Synom Božím a Pánom slávy. On, ktorý povedal o sebe: „**Ja som vzkriesenie i život,**“ bol víťaz nad smrťou a potešením Izraela.

Z celého zástupu smútiacich, ktorý sa uberal na cintorín, nikto nemyslel na všemohúcu lásku, ktorá jediná mohla zmeniť plač a nárek na plesanie. Pre beznádej nevyšla z úst plačúcich prosba o pomoc. Bol to Ježiš, ktorý bol pohnutý ľútosťou, keď videl zarmútenú vdovu, ktorá prežívala svoj najväčší žiaľ. Jej srdce bolo po druhý raz prebodnuté mečom. Prvý raz pri smrti jej muža a teraz pri smrti jediného syna. Pán Ježiš videl jej slzy a celú hĺbku zármutku a opustenosti jej duše. Bol pohnutý ľútosťou a povedal jej: „**Neplač!**“

Snáď nikde nie je prejavená taká hĺbka Božieho súcitu ako v tomto prípade. Pán bol dotknutý v hĺbke svojej duše. Žiaľ opustenej vdovy-matky bol Jeho žiaľom. Jej opustenosť zapôsobila naňho. V okamihu videl jej celú bezmocnosť a biedu. Videl smutný údel Adamových vyhnaných potomkov, ktorých prišiel vykúpiť. Zdá sa nám, že mal pred sebou aj obraz svojej zarmútenej matky a jej bolesť, ktorú mala prežiť. On ako pravý Syn človeka cítil s ľuďmi tak, ako nemohol súcítiť nikto z hriešnikov.

Taký jedinečný je súcit Ježiša Imanuela, Boha s nami. Srdce opustenej ženy-vdovy je ako nesmierne more žiaľu a biedy. Nemá pomocníka a utešiteľa v nikom, okrem Boha. Keď nám Boh zjaví náš sku-

točný stav, vtedy sa aj my cítime ako táto vdova. Vtedy má Pán aj s nami ľútosť a hovorí nám: „**Neplač!**“ Či nám to stačí? Áno, stačí vždy a všetkým!

Zotrúvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Dr. F. Kiss

časopis *Krešťan*, roč. I., september 1948, č. 9

SEDEM VÝZNAMNÝCH PROSIEB

Kto pozorne číta žalmy, nájde v nich mnoho modlitieb. Dobre by bolo, keby si Božie deti osvojili niektoré z nich trvale. Chcem poukázať na sedem z nich, ktoré sú veľmi dôležité pre život Božích detí.

Prvá modlitba je v Žalme 17,5: „**Drž moje kroky na svojich cestách, aby sa neuchýlili moje nohy.**“

Ako ľahko sa pošmyknú naše nohy na klzkej pôde! Ako ľahko sa uchýlime z Jeho chodníkov a opustíme posilňujúce ovzdušie skrytých osobných modlitieb: Majme tieto slová stále pred svojim duchovným zrakom a zachovajme ich trvale vo svojich srdciach.

Druhá prosba je: „**Nech sú príjemné slová mojich úst a to, čo myslí moje srdce pred tebou, Hospodine, moja skalo a môj vykupiteľ!**“ (Ž 19,15) Tento verš sa vŕha na naše myšlienky a spôsob zmyšľania. V nich je vyjadrená vnútorná túžba tých, ktorým je Kristus drahým pokladom. Človek hovorí o tom, o čom premýšľa v srdci. Preto je tak dôležité, aby bol náš život ľúby Jemu. Len tak bude naša reč príjemná Bohu a my sa budeme volať svätými živého Boha.

Tretia prosba je: „**Daj mi znať, ó, Hospodine, svoje cesty; vyuč ma svojím stezkám.**“ (Ž 25,4) Aj keď niektoré

Božie myšlienky poznáme, predsa sa ľahko dáme odvieť z jeho chodníkov. Niekedy sa pridriavame svojho sebeckého názoru a preto sa musíme vracat' k "Jeho cestám." Len tak budeme môcť konať v rôznych okolnostiach rovnako, ako by konal na našom mieste Pán. Preto musíme znovu a znovu prosiť, aby nás Pán vyučil svojim chodníkom. Len keď poznáme Jeho úmysly a cieľ Jeho ciest, spokojne kráčame po Jeho cestách, pod Jeho vedením.

Štvrtá prosba je: „**Pane, otvor moje rty a moje ústa budú zvestovať tvoju chválu!**“ (Ž 51,17) Nielen pri verejnom vystúpení, ale aj v súkromnom živote sme odkázaní na to, aby Pán otváral naše ústa. Keď sa naše pery otvárajú Jeho dotykom, slúžia na Jeho oslavu.

Piata prosba: „**Odkry moje oči, aby som videl divy z tvojho zákona.**“ (Ž 119, 18) Nech čítame ktorúkoľvek stať Biblie, neustále potrebujeme Svätého Ducha. Len On odhaľuje Krista a jeho veci. Len keď Pán otvorí naše oči, vidíme zázraky v Jeho slove. Vidíme divy Jeho milosti v tomto aj budúcom živote.

Šiesta prosba: „**Odvráť moje oči, aby nehľadeli na márnosť; obživ ma na svojej ceste!**“ (Ž 119,37) Na svete sme v obklúčení omamujúceho lesku tohto sveta. Preto je potrebné, aby sme mali svoje oči odvrátené od sveta a dočasných vecí k veciam večným, nebeským. Len tak budeme spokojne kráčať po Jeho svätých cestách.

Siedma prosba: „Postav, Hospodine, mojim ústam stráž! Strež dvere mojih rtov!“ Táto prosba je azda najpotrebnejšia. Ako ľahko vyjde z našich úst nerozmyslené slovo! Aj človek krotkého ducha, akým bol Mojžiš, ľahko povie v roztrpčenosti nerozvážne veci. (Ž 106,33) Preto je potrebné, aby ústa každého Božieho človeka strážil Pán. Buďme sústavne závislí na Pánovi, ktorý je naším pomocníkom a našou silou.

Časopis *Ze slov pravdy a lásky*, ročník IV., december 1920, číslo 12

MODLITBA JE PRÁCA, MOC A VÔŇA

Modlitba Božích detí podľa Jeho vôle je prácou (Kol 4,12), mocou (Jk 5,17) a vôňou (Zj 5,8). Jeden Boží muž, keď bol preťažený prácou, hovorieval: Mal som toľko práce, že som sa musel tri hodiny modliť. Inak by som ju nedokončil.

Všimnime si, že tam, kde koná Boh niečo veľké, sa veriaci zároveň modlí.

Keď dával Boh Izraelovi víťazstvo, Mojžiš sa zároveň modlil.

(2M 17,11) Boh zatvoril nebo aby nepršalo a po tri a pol roka ho zasa otvoril, v oboch prípadoch sa súčasne modlil Eliáš. (Jk 5,17-18) Boh zoslal Svätého Ducha a vystrojil Ním učeníkov Pána Ježiša, títo Ho očakávali na modlitbách. (Sk 1,14; 2,1; 4,31) Pán dal Petrovi videnie počas modlitby, aby išiel k bohobojnému Kornéliovi zvestovať cestu spasenia, ale táto hľadajúca duša prv o to prosila. (Sk 10) Pán otvoril Petrovi žalár, keď sa zaňho veriaci modlili. (Sk 12,5) A ako mnohí prichádzajú k poznaniu vlastnej stratenosti a ako im Boh zjavuje dokona-

losť a dostatočnosť Kristovej obeti často práve v dobe, keď sa iní veriaci prihovávajú na modlitbách. A či nedáva Boh mocné slovo bratom často práve v okamihu, keď sa medzi poslucháčmi niekto za to modlí? Kladme väčší dôraz na modlitby a príhovor. Všetko, čo máme na srdci, oznamujme nášmu nebeskému Otcovi, ktorého oči sú obrátené na spravodlivých a uši k ich volaniu. Pretože tak, ako sa bude diať v tisícročnom kráľovstve, tak sa deje už dnes v Cirkvi Pána Ježiša: „...**prv než budú volať, ja sa ohlásim; kým budú hovoriť, ja vyslyším.**“ (Iz 65,24)

E. Modersohn

časopis *Krešťan*, ročník III., október 1950, číslo 10

TÝM, KTORÍ MILUJÚ BOHA (R 8,28)

Kto z milých čitateľov by nepoznal tento verš? Ale poznáme ho aj v praktickom živote? Prvou otázkou je, či sme my tí, ktorí milujú Boha? Ak áno, tak toto zasľúbenie patrí aj nám. Pri kom nie je splnená táto prvá podmienka, pre toho nemá význam. Čo je to dobré v týchto slovách? Aby sme boli pripodobení obrazu Syna. To je ten slávny Boží plán a cieľ s Jeho deťmi, pre dosiahnutie ktorého musí všetko spolu pôsobiť k dobrému. Keď sa naučíme používať túto pravdu v každodennom živote, budeme blahoslavenými ľuďmi. Dosiahneme taký pokoj, o akom sme doteraz iba počuli. Budeme mať Boží pokoj.

Izaiáš predpovedal o Pánovi Ježišovi nasledovné slová: „**Vedený bol ako Baránok na zabitie a zanemal ako ovca.**“ (Iz 53,7) Ján Krstiteľ vyriekol o Pánovi Ježišovi, keď Ho uvidel: „**Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.**“ (J 1,29) Pán Ježiš bol tichý, trpezlivý Boží Baránok. Aj v nás musí prevládať táto tichosť. Len tak ponesieme obraz Pána Ježiša.

Boh chce vypestovať v nás obraz Božieho Baránka. Pre tento cieľ sa v našom živote deje všetko. Platí to aj o nemociah. Ale či my nemyslíme o nich, že sú zbytočné a prichádzajú v nevhodný čas? Nie sme spokojní s Božím plánom. Zabúdame, že i choroba prišla, aby spolupôsobila pre naše dobro. Koľkí z nás takto prijímame choroby ako Boží prostriedok na vypestovanie trepezlivosti. Častejšie sa prejavujeme ako netrepezliví až nešťastní.

Keď pripustíme, že utrpenie Božích detí je z Božieho dopustenia a v tomto zmysle, že pochádzajú od Boha, budeme trepezlivo znášať všetko. Platí to aj o utrpeniach, ktoré nám spôsobujú ľudia. Ale ako často sa stáva, že práve proti týmto sa bránime v hneve! To nie je správne, lebo milujúcim Boha všetko spolupôsobí k dobrému. Boh pripúšťa aj ľudské urážky, aby v nás vyformoval Kristov obraz. Ale keď sa Mu vzoprieme, musí na nás poslať novú skúšku.

Dávid nebol nikdy taký víťaz, ako na úteku pred vlastným synom Absalomom pri potoku Kedron. Vtedy, v tú tmavú chvíľu, prišiel k nemu Šimei a potupoval ho, hádzal doňho kamene. Keď to už ani jeho sluhovia nemohli vydržať a Abišaj chcel Šimeimu zoťiť hlavu, Dávid mu hovorí: „**Nechaj ho, nech zlorečí, lebo mu to povedal Pán: Zloreč Dávidovi, a kto mu môže povedať: Prečo to robíš?**“ Toto je jedna z čít Božieho Baránka. Nebráni sa. Nezllorečí. Trpí a mlčí. Berie potupu ako zoslanú od Boha. Dokážeme to aj my?

Pamätajme, že za každým ľudským vystupovaním proti nám je Boh, ktorý to dopúšťa pre naše dobro. Keď sa sami ospravedľujeme a hľadáme svoje právo a pravdu, zbavujeme sa mnohého požehnaní. Preto, keď nám ľudia robia zle, povedzme s Dávidom: „**Nechaj ho, nech zlorečí, lebo mu to Pán povedal.**“ Učme sa od Pána, ktorý „**Keď mu zlorečili, on nezllorečil, ani sa nevyhrážal, ale ponechal tomu, ktorý spravodlivo súdi.**“ (1Pt 2,23)

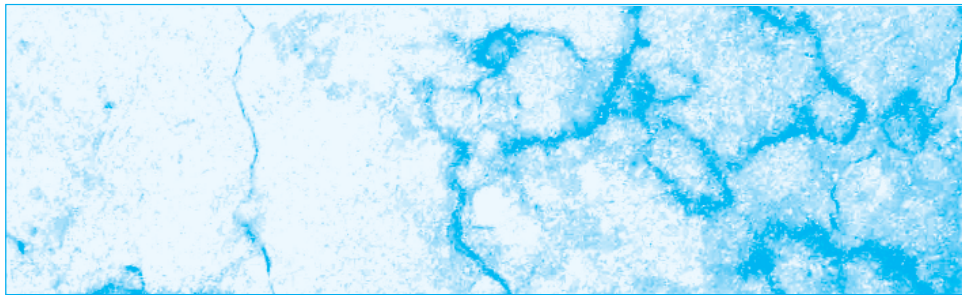
Apoštol Pavol písal: „**Sme ako smeti sveta, všetkým za povrhel až doteraz.**“ (1K 4,13) Sme takí ako on? Neponosujeme sa, keď po nás iní šliapu? Pred dverami môjho bytu je rohožka, v ktorej sú vsadené začiatkové písmená môjho mena. Takto každý, kto vchádza do môjho bytu, šliapne na Ernesta Modersohna. Áno, i ja chcem byť takou rohožou, ako bol apoštol Pavol. Chceš, aby šliapali iní aj po tebe? Pavol píše ďalej: „**Mám záľubu v nemociah, pohaneniach, v nedostatkoch, protivenstvách a v úzkostiach pre Krista.**“ (2K 12,10) Keď porozumieme týmto slovám, budeme ďakovať Bohu za všetko. Uspokojíme sa z jeho cestami, lebo poznáme, že všetky vedú k Božiemu cieľu, k podobe Pánovi Ježišovi.

Napišme si mená tých, ktorí nám ublížili a ku každému napíšme R 8,28. To nám bude pripomínať, že si Boh vybral týchto

ľudí, aby nám poslúžili k dobrému. I to je od Pána, že nám dal do cesty takých ľudí, ktorých ťažko znášame. Tým chce tiež pestovať v nás Kristov obraz. Možno máme v práci predstaveného, ktorému nevieme nijako ulahodiť. Možno nás pokúša a hnevá náš spolupracovník. Možno je to muž alebo žena. Nech je to hocikto, Pán si ho používa, aby nás požehnal. Preto nám každý musí poslúžiť k dobrému. Keď sa budeme z tohto hľadiska pozerat' na ľudí, budeme ich milovať, lebo vieme, že slúžia k nášmu dobrému. Potom budeme vidieť v pravom svetle všetko, čo sa odohráva v našom živote.

Často si namýšľame, že chodíme vo svetle a utekáme z ťažkostí, ktoré Boh dovolil. Utekáme z bytu pre nepriateľského suseda, ktorého nám poslal Boh, aby nás požehnal. Boh chce v nás vypestovať obraz Pána Ježiša a my Mu to znemožňujeme. Inokedy si žiadame nejaké veci a keď ich nedostávame, sme rozhorčení a nešťastní. Alebo nás postih-

nú veci, ktorých sme sa obávali a sme úplne vyvedení z rovnováhy. Mali by sme vedieť, že Boh nerobí chyby, a povedať: Nech sa stane Tvoja vôľa! Raz som býval v blízkosti istého sochára. Často som ho pozoroval pri práci. Raz som sa ho opýtal: „Majster, čo by sa stalo, keby ste niekedy silnejšie udlrel kladivom?“ „To sa nikdy nestane,“ odpovedal sochár. „Ale predsa, čo keby“, trval som na svojom. „Nie, to sa nemôže stať“, opakoval majster s rozhodnou istotou. Keď si bol tento človek tak istý sám sebou, o koľko istejší je náš nebeský Otec! Preto pamätajme, že Pán nikdy neudrie silnejšie ako treba. Inokedy som sa sochára pýtal: „Čo bude z tohto mramoru?“ „Vítazstvo,“ odpovedal majster, „len čo odstránim z neho zbytočný materiál.“ Konečne po dlhej úmornej práci bolo „Vítazstvo“ dokončené. Tak je to aj s naším Majstrom, ktorý v nás formuje Kristov obraz. Mramor síce nevie kričať ani odporovať, ale my áno. Pamätajme však, že milujúcim Boha všetko spolupôsobí na dobré.

SPRÁVY ZO ZBOROV

Životný príbeh Anny Lofítkovej z Paskova

Čierne pri Čadci, 1950.

Na dedinu Čierne, v úzkom údolí pod tmavými horami, sadal zimný večer, začalo mrznúť. Urban Cyprich sa po šichte vo Vítkoviciach a po posilnení v krčme u Froľa, štvral hore zľadovateľým chodníkom domov, do chalúčky nad cestou. Keď začal na ľade balancovať, zastavil a opitým hlasom zvolal: „Panenka Mária, ratuj!“ Doma ho čakala žena a sedem detí. Manželka bola tichá, postavou drobná žena. Keď v lete vláčila na chrbte seno, alebo v jeseni drevo, tak-

mer ju nebolo vidieť pod batohom. Od manžela si mnoho dobrého neužila, keď sa opil, čo bývalo často, vládol doma tvrdou rukou. Urban pochádzal z piatich bratov. Jeho matka Katarína aj pri svojich piatich synoch ostala slobodnou mamičkou, hovorilo sa, že každý syn mal iného otca. Synovia nedostávali mená po otcoch, ale podľa toho, ktoré meno padlo v kalendári na deň ich narodenia.

V marci, keď sa už zima pominula a na kysuckých lúkach bolo už „kopno“ bez snehu, v záhrade Urbanovho domu pod starou čerešňou, chúlila sa podvečer malá postavička. Sedemročná Anička, piata z Urbanových siedmich detí sa bála ísť domov. Poznala otcov hnev, aj jeho ruku. Mnohokrát bola potrestaná aj pre maličkosť. Teraz sa opäť čosi pritrafilo a Anička sa rozhodla, že radšej zostane dlhšie vonku. Hoci bolo ešte poriadne chladno a z hôr nad dedinou podvečerom ťahal ostrý vzduch, Anička, snád' od strachu, smútku aj únavy spolu, zaspala pod stromom skrútená do kľbka. Zobudila ju až vystrašená mama so súrodencami, ktorí ju pri večeri márne čakali. Z toho kľbka, do ktorého sa pod čerešňou schúlila, sa po zobudení skrehnutá malá Anička nevedela vystríeť. Museli volať doktora ...

Anička skončila v nemocnici vo Vítkoviciach, lebo tam pracoval jej otec. Lekári konštatovali silný reumatický zápal kĺbov. Dievčatko ležalo na posteli spútané v železe, ktoré ju pomáhalo vystríeť. Za susedku na izbe dostala istú mladú pani Chvojkovú z neďalekého Paskova, ktorá si tu liečila poškodené koleno. Počas dlhých nemocničných dní sa Anička s mladou paňou spriatelili. Pani Chvojková bola vydatá, ale nemala deti. Ako sa Anička uzdravovala a približoval sa jej odchod z nemocnice, začala sa jej mladá pani pýtať, či by niekedy neprišla k nej z Kysúc na víkend, alebo na prázdniny. Postupne si Aničku nahovárala a prišlo až k tomu, že sa jej opýtala, či by nechcela prísť ku nej bývať na stálo. Anička uvažovala nad domovom chudobným, s otcom pijanom, so šiestimi súrodencami. Tu by bola iba ona sama. Pani Chvojková bola k nej taká milá. Nebránila by sa, keby jej rodičia súhlasili...

Po všetkých nevyhnutných právnych úkonoch a po súhlase rodičov, súd pridelil Aničku manželom Chvojkovým do výchovy do dovŕšenia jej osemnástich rokov života. Otcova ochota a súhlas k tomu, aby Aničku zveril do cudzích rúk, neboli zo strany jej nových rodičov zadarmo. Matkin názor nebol už potom dôležitý, otec si vedel súhlas vynútiť. Na súde, po vyriešení rozhodnutia, pokorná a tichá, ale milujúca matka omdlela.

Anička si po presťahovaní svojich pár vecí začala zvykať na život v novom kraji a v novej rodine. Z chudobných roľníckych Kysúc, z doliny na konci sveta, dostala sa do zadymeného centra priemyslu, z čisto katolíckeho kraja prišla do prostredia, ktoré malo evanjelickú tradíciu. Manželia Chvojkovi boli členmi cirkvi československej, ale mučeník viery Ján Hus by z nich radosť nemal. Formálnosť ich náboženstva nemohla nijako ovplyvniť ich životy. Sedemročné dievčatko malo teraz tieto životy spoznávať – najmä život pani Chvojkovej. Jej milá a vľúdna tvár mala aj druhú stranu. Lepšie povedané, ukázalo sa, že tá milá tvár bola iba maska.

Snád' si to Anička v nemocnici ne všimla, snád' pani Chvojková dala všetko do tej roly, aby dievčatko získala. Po príchode domov ju čoskoro čakalo prekvapenie. Človek bojujúci so svojou ťažkou povahou a so svojimi náladami nedokáže dlho hrať divadlo. Doma vo vlastnom prostredí, bez divákov, pani Chvojková rýchlo odhalila svoju pravú nefalšovanú tvár. Aničku najprv prekvapil slovník novej mamy: keď sa rozčúlila, hovorila ako ostravský baník. Po krátkom čase takým slovníkom častovala aj Aničku, keď niečo nebolo podľa jej predstavy. Netrvalo dlho a pani Chvojková v istej chvíli, keď ju opäť Anička nechtiac nahnevala, siahla rukou po najbližšom vhodnom nástroji a svoju adoptovanú dcéru prvý raz zbila. Časom už pravidelne, vo chvíľach zúrivosti vždy schmatla lopatku od pece, niekedy kutáč a trestala dieťa. Neexistovalo povedať mamke nie, niečo odmietnuť. Sen o novom živote sa rozplynul. Pri občasných povinných návštevách na Čiernom u pokrvných rodičov Anička mlčala. Nechcela vlastnú mamu trápiť, pred jej láskavým srdcom sa to však nedalo zakryť.

Niekedy toho bolo priveľa. Jedného dňa, keď už mala trinásť rokov, ocitla sa popoludní po škole na autobusovej stanici v neďalekých Vítkoviciach. V škole dostala zľú známku, bála sa ísť domov, vedela, čo by ju čakalo. Tu vo Vítkoviciach často sledovala autobusy zo Skalitého, ktoré vozievali robotníkov z Kysúc. Teraz sa chystala na útek. Spolužiaci v triede, súcitne a kamarátsky vyzbierali tridsaťdva korún na lístok. Chlapec zo susedstva zanesol domov bicykel, na ktorom Anička chodila do školy.

Doma na Čiernom pri mame si poplakala, vyliala srdce, ale pani Chvojková si po ňu prišla. Mala na ňu právo – aj na papieri. Vedomá si viny, sľubovala Aničkiným rodičom hory – doľu a napokon si ju odvieďla domov. Chvíľu bol pokoj, ale človek sa sám od seba nezmení, ani neprerobí. Všetko pokračovalo po starom.

Pán Chvojka bol k Aničke milý. Doma bol skôr utiahnutý. Tiež asi už dávno poznal svoj životný omyl a ťažký údel so svojou cholericou ženou. Pani Chvojková zvykla chodiť kvôli viacerým chorobám do kúpeľov. Ako žena, ktorá nikdy v živote nebola spokojná, využívala každú príležitosť prežiť aspoň kúsok šťastia na zemi. Na jednom kúpeľnom pobyte sa zoznámila s nejakým mužom. Po návrate domov jej onen pán písal. Nanešťastie Anička jeden z tých listov zahliadla, keď boli s matkou samé doma. Keď matka niekam odbehla a bola príležitosť, Aničku premohla zvedavosť. Videla list so zvláštnym oslovením a urobila čo sa nepatrí – prečítala si ho. Do tváre jej vstúpila horúčava, keď list dočítala. Zistila, že matka podvádzala otca. Jej dospievajúca úprimná duša nezniesla takú krivdu a zradu a keď matka prišla, do očí jej povedala, že otcovi prezradí, čo čítala. Nasledovala bitka a po nej ďalší útek domov. Po úteku prišiel nevyhnutný návrat. Tentoraz Aničku dovedla do Paskova sestra. Opäť sľuby, chvíľku pokoja a potom zas tie staré koľaje.

Anička sa v škole učila za predavačku. V pätnástich rokoch, ak by chcela ísť ďalej študovať, mala ísť na internát, ktorý by stál mesačne 130 korún, ktoré jej rodičia nedali. Tak začala pracovať vo fabrike v Ostrave.

V Paskove, neďaleko od Chvojkovcov bývala rodina Lofítkova. Starý pán Michal sa za prvej republiky československej prisťahoval s manželkou odniekiaľ z Valašska. Manželka bola veriacou kresťanka – ešte doma na Valašsku chodievala do malých krúžkov veriacich. Od začiatku 20. storočia začali po Morave vznikať takéto malé skupinky, kde sa podľa vzoru britských a nemeckých „bratských zborov“ a podľa vzoru prvých kresťanov schádzali veriaci v jednoduchosti po domoch najprv k čítaniu Božieho slova, k modlitbám a potom i k Pamiatke Pána Ježiša Krista, kde spoločne lámali chlieb a pili z kalicha. Tieto malé skupinky, z ktorých potom vznikali samostatné zbory veriacich, nevytvorili žiadnu novú cirkev, nakoľko veriaci v nich verili, že cirkev tvoria spolu všetci skutoční kresťania. Tiež verili, že by sa kresťania nemali deliť na skupinky s rozličnými názvami, preto si ani sami nedávali žiadny jednotný názov. Volali sa rôzne, zbor od zboru inak, podľa miestnej situácie. Jedno meno ich predsa najviac charakterizovalo – Bratské zhromaždenia, alebo Kresťanské zbory bratské. To preto, že v týchto zboroch neexistovalo rozdeľovanie na duchovenstvo a laikov, ale všetci boli „bratia“. Bratia slúžili, kázali slovo, vyučovali, drvivá väčšina z nich mala civilné zamestnanie. Veriaci v týchto zboroch mali vrúcny osobný vzťah ku svojmu ukrižovanému Spasiteľovi a Pánovi Ježišovi Kristovi a ku Písmam svätým.

Keď Michal Lofítek s veriacou manželkou prišiel na Ostravsko, nevedel si nájsť prácu. Po mnohých neúspešných pokusoch mu manželka povedala: „*Ty sa musíš za tú prácu modliť! Popros Pána Ježiša, pomodli sa!*“ Jedného dňa Michal urobil sľub: „*Ak dnes dostanem prácu, odovzdám svoj život Bohu.*“ Ako už mnohokrát predtým, išiel pýtať prácu a napodiv ju aj hneď dostal! Keď sa vrátil domov, hneď si osamote kľakol, pomodlil sa a splnil svoj sľub Bohu – odovzdal mu celé svoje srdce. Naplnili sa pri ňom slová Biblie: „*Daj mi, môj synu, svoje srdce a tvoje oči nech pilne pozorujú moje cesty.*“ (Príslovie 23,26) Lofítkovci sa usadili v Paskove,

postupne sa im narodilo päť detí: štyri dcéry a syn. Na nejaký čas otvorili aj svoj dom pre stretnutia veriacich, neskôr chodievali do zboru do blízkeho Místku. Deti však nenasledovali vieru svojich rodičov.

Keď mala Anička sedemnášť rokov, dala si za pár zarobených korún šiť šaty. Išla v Paskove k Lofítkovcom, ich dcéra Drahomíra bola krajčírkou. Popri odoberaní mier na šaty sa dievčatá zarožprávali. Drahomíra si nestrážila ústa a začala nepekne nadávať na svoju mamu. Anička priateľku zahriakla, že tak sa o rodičoch nehovorí. Po dokončení práce sa dievčatá rozlúčili. Drahomíra v ten istý večer, pri rozhovore so svojim bratom Jaroslavom spomenula návštevu, ktorú mala a priznala sa aj, ako bola od priateľky zahriaknutá. A stalo sa niečo zvláštne. Snáď tá smelosť a priamosť, snáď tá nezvyčajná úcta k rodičom mladého muža zaujali. Až tak, že zrazu pocítil veľkú túžbu tú dievčinu bližšie spoznať. Vybral sa za tým cieľom priamo a odhodlane a po pár stretnutiach už bolo jasné, že medzi sedemnásťročnou Aničkou a dvadsaťpäťročným Jaroslavom sa zrodila láska.

Pani Chvojková prežívala opäť duševné muky. Pohľad na cudzie šťastie – Aničkino a Jaroslavove – ju naplňoval závišťou, neprajnosť v jej vnútri ju zožierala. Jaroslav mal veľa možností dokázať, že o Aničku naozaj stojí. Nie každý mladý muž by zniesol toľko protivtenstva, odporu zo strany nastávajúcej svokry, ako zniesol on. Keď chceli ísť spolu von, dostali vždy najskôr zoznam prác, ktoré bolo treba urobiť. Keď všetko urobili, matka Aničke povedala: „*Nikam nepôjdeš, nebudeš sa túlať!*“

V apríli nasledujúceho roku Anička dosiahla vek 18 rokov. Naplnil sa čas, na ktorý bola daná do výchovy rodine Chvojkovcov. S Jaroslavom si naplánovali na jún svadbu. Blížilo sa veľké vyslobodenie a zdalo sa, akoby všetky zlé moci tomu chceli zabrániť. Pár týždňov pred svadbou sa Aničke zapálilo slepé črevo. Keď objednávali hostinu a sálu, pripomínali v reštaurácii, že keby sa svadba odložila, dajú im vedieť. Nakoniec sa svadba konala v plánovanom termíne na radnici v Ostrave. Keď sa po obrade svadobný sprievod dostavil do objednanej reštaurácie, nebolo nič pripravené. Vraj čakali na potvrdenie... Vedúca ale pohotovo zareagovala, narýchlo usadila hostí do bočného salónika a čašníci medzitým začali chystať stoly. Bola to istotne najrýchlejšie pripravená svadobná hostina v histórii podniku.

Po svadbe Anička putovala do nemocnice a slepé črevo išlo von. Pár dní po operácii prišla na návštevu pani Chvojková a pustila sa do Aničky: „*Ty sa tu vyval'uješ a doma je kopec roboty!*“ Akoby si neuvedomovala novú situáciu. Azda to boli posledné záchvaty zlosti, akoby chcela posledný raz vyskúšať účinok zastrašovania. Už však nemala právo, Anička už viac nepatrila jej, bola od nej oslobodená. Bývala teraz s manželom u jeho rodičov. Po svadbe sa mladomanželia snažili s pani Chvojkovou vychádzať. Po jednej návšteve u nej vyhlásila, že jej zmizla vkladná knižka, mladí manželia boli hlavní podozriví. Po čase sa knižka našla, ale ospravedlnenie neprišlo. Jaroslava sa to obvinenie dotklo, dva roky sa potom s ňou nestýkali, nerozprávali. Po tých dvoch rokoch sa raz náhodne v obchode Anička s Chvojkovou stretla. Aničku trápila takáto situácia, túžila jej odpustiť a zmieriť sa s ňou. Prihovorila sa k nej a pani Chvojková bola veľmi rada, opäť sa začali navštevovať. Mladomanželom sa asi rok po svadbe narodil prvý chlapec, po roku a dvoch mesiacoch druhý. „*Babka*“ Chvojková si zaľúbila vnukov, bola k nim veľmi milá, kupovala im darčeky, sladkosti... Prišiel však zlý deň a vtedy dostala Anička od babky zrátané a vyhodené na oči, čo všetko ona deťom dáva. Takto sa Chvojkovej pravidelne striedali svetlé a tmavé chvíľky života, dobrá nálada, láskavosť a zlosť. Znenazdania prišiel jej koniec a bol tragický. Raz bola opäť na návšteve pri vnukoch, Anička ju poprosila, či by ich mohla

postrážiť, kým si odskočí do lekárne. Babka nechcela ostať, zobrala si bicykel a odišla domov. Nikdy viac ju živú nevideli. Na najbližšej križovatke si nevšimla prichádzajúce auto a vbehla mu pod kolesá. Po troch dňoch v nemocnici na následky zranení zomrela.

Smrť si prišla aj po starého pána Michala Lofitka. Nie tragická a krutá, ale smrť ako prechod z tejto zeme do slávy ku Jeho nebeskému Otcovi, ktorému v mladosti odovzdal svoj život. Možno aj tie slová Pána Ježiša Krista čítali na jeho pohrebe, ktoré o ňom platili: **„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“** (Evanjelium podľa Jána 5,24) Pohreb bol kresťanský, Michala pochovával zbor vo Frýdku-Místku, do ktorého roky chodieval. Po pohrebe jeden starší brat zo zboru prišiel za Michalovým synom Jaroslavom a povedal mu: „*Slávko, po tvojom otcovi ostala prázdna stolička v zbere!*“ Atmosféra pohrebu bola slávnostná, ale nebola pochmúrna, bolo cítiť smútok, ale nie beznádej. Bratia hovorili v istote a v smelosti o tom, že jeho otec odišiel domov k svojmu Bohu, všetko potvrdzovali výrokmi z Biblie. Na Jaroslava to všetko silne pôsobilo, rozhodol sa, že začne chodiť do zboru medzi veriacich.

Anička Lofitková mala veľmi rada svojho svokra. V jej ťažkom živote patrila medzi tých pár ľudí, ktorí boli ku nej vždy milí a láskaví. Po jeho smrti na ňu ťažko doliehal smútok. Štvrtý deň po pohrebe išiel Jaroslav prvý raz do zboru – tak ako si po pohrebe predsavzal. Bolo to cez týždeň večer, Anička ostala doma s deťmi. Zo zboru sa Jaroslav dovalil ako veľká voda, celý šťastný a rozjasený. Anička na neho nechápavo vyhládla: „*Čo dedo ožil, že si taký naradosťený?!*“ Jaroslav odpovedal: „*Nie, ja som uveril v Pána Ježiša!*“

Jaroslavov život sa zmenil. Aj dovtedy sa snažil byť čestným a dobrým človekom a naozaj sa mu v živote nedalo toho veľa vytknúť. Ale jedno, čo sa zmenilo bol jeho vzťah k Bohu a k Pánovi Ježišovi. Dovtedy Boha nepotreboval, dá sa povedať, že mu bol ľahostajný. Keď zomrel otec, ktorého si ctíval a mal rád, pocítil veľkú stratu. Ale čoskoro bola strata otcovej lásky vyliečená – keď našiel cez Krista Boha ako svojho Otca. V obetujúcej sa láske Kristovej spoznal lásku nebeského Otca. Spoznal, že tou láskou pohrdal a až teraz si ju mohol uvedomiť, prijať ju a s pokorou za ňu poďakovať. Bol spasený, stal sa Božím dieťaťom, ako je napísané: **„Ale všetkým, ktorí ho (Krista) prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božimi, tým, ktorí veria v jeho meno, ktorí nie z krvi ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení.“** (Evanjelium podľa Jána 1,12)

Zmena Jaroslavovho života zasiahla aj jeho manželku. Anička od detstva verila, že Boh existuje. Doma na Čiernom sa mnohokrát modlila, aby keď sa raz vydá, dal jej Boh manžela, ktorý nebude piť. Keď teraz pozorovala zmenu života svojho manžela, spoznávala, že jej niečo chýba. Nemala taký osobný vzťah k Bohu a k Ježišovi, aký už predtým videla u svojho svokra a teraz už aj u svojho manžela. Začala aj ona s mužom navštevovať zhromaždenia veriacich. Aj k nim chodili mnohé návštevy. Stalo sa, že prišiel s Jaroslavom nejaký brat zo zboru niekde z okolia a nasilu sa chcel s Aničkou pomodliť, aby svoj život a svoje srdce odovzdala Bohu. Aj sa poddala, pomodlili sa, ale vedela, že sa nestala s ňou nijaká zmena. Pán Boh však pracoval a hľadal si cestu ku jej srdcu.

Mladí manželka Lofitkovci sa od začiatku spoločného života museli učiť skromnosti. Anička bola doma s deťmi. Ku dvom deťom onedlho pribudlo tretie, potom aj štvrté, všetko chlapci, vďaka Bohu zdraví. Boli chvíle, keď mala rodina veľmi hlboko do peňaženky. V jednu takú chvíľu, pred manželovou výplatou, Anička doma s deťmi zúfalo rozmýšľala, čo rodine navariť. Zobrala posledný zvyšok múky a masti, že uvarí aspoň polievku. V duchu sa v úzkosti modlila k Bohu o pomoc, ktorú si ale nevedela predstaviť. O jednej hodine poobede každý deň prichádzal do neďalekých Vítkovic autobus zo Skalitého s robotníkmi z Kysúc, ktorí mali nastúpiť na poobednú zmenu. Autobusom prišla Aničke nečakaná návšteva – sestra z Čierneho. O chvíľu už stála v jej dverách a v ruke plná taška jedla, doma mali zabíjačku, priniesla „*pozdrav*“ od rodiny. Anička ostala dojatá, do očí sa jej nahmuli slzy, priamo tam pred sestrou si kľakla a ďakovala Bohu za vypočutú

modlitbu. A v ten večer osamote vo svojej izbe, na modlitbe vyliala pred Bohom svoje srdce. Zrazu, v Božej blízkosti, prežila a precítila svoju vlastnú hriešnosť a nehodnosť v porovnaní so svätým, spravodlivým a veľkým Bohom. Vyznala mu svoje hriechy a poprosila o odpustenie a o prijatie na milosť. A ten svätý a veľký Boh sa k nej sklonil a dotkol sa jej svojím Duchom. Jej srdce naplnil pokoj a radosť, vedomie Božieho prijatia. To bol deň jej znovuzrodenia, deň keď našla Pána Ježiša ako Spasiteľa, ktorý aj za ňu a za jej hriechy položil svoj život a ktorý jej teraz svojím Duchom dosvedčil v srdci, že ju už pozná ako svoju ovečku. **„Moje ovce počujú môj hlas a ja ich poznám a nasledujú ma a ja im dávam večný život a nezhynú na veky a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“** (Evanjelium podľa Jána 10,27) Akoby sa všetky veci v jej živote dostali na poriadok, na správne miesto. Aj všetko to, čo v živote prežila, zrazu malo svoj zmysel a význam. O nejaký čas bola Anička aj s manželom pokrstená v neďalekej Těrlickej priehrade a spolu s viacerými tak verejne vyznali svoju vieru v Pána Ježiša Krista a spolupatričnosť s Božím ľudom.

Tu sa končí najdôležitejšia časť tohto príbehu, cesta malého dievčatka z kysuckej dediny, so symbolickým menom Čierne, na severnú Moravu, ktorá najskôr bola pre ňu tiež pochmúrna ako špinavý dym vychádzajúci z komínov Vítkovic a Ostravy. Nakoniec ale vzišlo svetlo aj v tejto tme pre Aničku a pre jej dušu. S manželom Jaroslavom prežili spolu život v ťažkej práci, ale užitočne, v láske a v Božom požehnaní. Manžel tesne pred odchodom do dôchodku ochorel na ťažkú chorobu a onedlho zomrel. Vychovali spolu štyroch synov, ktorí z milosti Božej všetci našli cestu k Bohu a stali sa z nich užitoční služobníci cirkvi Kristovej. Dnes pani Lofítková žije u jedného zo svojich synov, ale všetkých štyroch aj ich milé rodiny s vnúčatami má blízko pri sebe. Teší sa z krásneho rodinného kruhu, vo svojich synoch, nevestách a vnúčatách má veľké bohatstvo. Do dnešného dňa ju neobchádzajú ťažkosti a skúšky, vážne zdravotné problémy, ale predsa len pri nej platia slová Biblie:

„Lebo terazšie kratučké Pašké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy, keď nehľadáme na veci, ktoré sa vidia, ale na veci, ktoré sa nevidia. Lebo veci, ktoré sa vidia sú dočasné, ale tie, ktoré sa nevidia sú večné.“

(2.List Pavla Korint'anom 4,17-19)

„Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasit' to, čo bolo zahynulo.“

(Evanjelium podľa Lukáša 19,10)

Na konci leta roku 2007 sme viacerí mladí sedeli v Paskove na verande domu Pavla Lofítka, syna Anny Lofítkovej. Kým kárdeľ detí behal po veľkej Lofítkovskej záhrade, rozprávala nám skromne drobná pani Lofítková svoj životný príbeh. Naplnila sa moja túžba počuť tento príbeh, ktorý som dovtedy poznal len útržkovito. Na jeseň v roku 2006 sme sa prvý raz stretli s Pavlom Lofítkom v kresťanskom zbore v Žiline, zaujalo ma vtedy, keď spomenul, že jeho mama pochádza z Kysúc, z Čierneho pri Čadci. Asi dva týždne po tomto stretnutí sme s manželkou pozerali staré fotky v albumoch u mojej mamy, ktorá tiež pochádza z Čierneho. Prišli sme k jednej fotke, na ktorej bola mladá žena v bielych svadobných šatách. Mama nám o nej povedala, že je to jej sesternica, ktorú ako malú predali na Moravu. Keď som po krátkom čase u mamy opäť pozeral túto fotku, nevedomky som ju vytiahol z albumu, otočil a našiel som na zadnej strane napísané ceruzkou meno: Anna Lofítková, Paskov. Takýmto spôsobom som objavil svoju rodinu, telesnú i duchovnú na Morave v Paskove a objavil som aj tento príbeh.

Radoslav Stráňava